

ΣΧΕΤΙΚΑ ΜΕ ΤΟΝ ΑΓΩΝΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ ΣΥΜΒΑΣΗ ΠΡΩΤΗΣ ΠΡΟΣΛΗΨΗΣ (CONTRAT PREMIERE EMBAUCHE-CPE)

**«Τα πανεπιστήμια είναι εργοστάσια. Είναι μηχανές που παράγουν χιλιάδες φοιτητές, οι οποίοι έχουν μάθει τα πάντα στη θεωρία, αλλά τίποτα στην πράξη.
Ένα πτυχίο δεν αξίζει τίποτα στον πραγματικό κόσμο».**

**Christine Le Forestier, 24 ετών, πτυχιούχος του πανεπιστημίου
της Nanterre στο Παρίσι, σε συνέντευξή της στους New York Times, 12 Μαΐου 2006**

«Η κεντρική βιβλιοθήκη του πανεπιστημίου, 480.000 τίτλων, είναι ανοιχτή μόνο 10 ώρες την ημέρα και παραμένει κλειστή τις Κυριακές και τις γιορτές. Μόνο 30 από τους 100 υπολογιστές της βιβλιοθήκης έχουν πρόσβαση στο διαδίκτυο. Τα εστιατόρια του πανεπιστημίου κλείνουν μετά το γεύμα. Οι καθηγητές συχνά δεν έχουν ώρες γραφείου· πολλοί δεν έχουν καν γραφείο. Σε ορισμένες αίθουσες στοιβάζεται τόσο πολὺς κόσμος, ώστε σε περίοδο εξετάσεων πολλοί φοιτητές χρειάζεται να πάνε να καθήσουν αλλού. Αργά το απόγευμα, κάθε μέρα, το πανεπιστήμιο είναι σχεδόν άδειο. Σφηνωμένο ανάμεσα σε μια φυλακή και ένα γραφείο ανεργίας λίγο έξω από το Παρίσι, το πανεπιστήμιο εδώ δεν είναι ούτε το καλύτερο, ούτε το χειρότερο μέρος για να μελετήσει κανείς σε αυτήν την πραγματικά πλούσια χώρα· μάλλον αντανακλά την κρίση του αρχαικού, κρατικού συστήματος τριτοβάθμιας εκπαίδευσης στη Γαλλία: με υπεράριθμους φοιτητές, αποδιοργανωμένο, υποχρηματοδοτούμενο, αντιστεκόμενο στις απαιτήσεις του έξω κόσμου».

**Από το άρθρο «Universities in Crisis», New York Times, 12 Μαΐου 2006
Η κλασσική αμερικανική νεοφιλελεύθερη άποψη για το ευρωπαϊκό κρατικό πανεπιστήμιο**

Οι πρωταγωνιστές

Σε γενικές γραμμές, οι βασικοί πρωταγωνιστές του αγώνα ενάντια στη CPE, που διήρκεσε τρεις μήνες, ήταν έξι:

- η μάζα των μισθωτών, που παρότι υποστήριζε το αίτημα της απόσυρσης της CPE δε συμμετείχε στον αγώνα παρά μόνο ως «κίνημα γνώμης» με τη μορφή διήμερων απεργιών, που επαναλαμβάνονταν κάθε βδομάδα. Το κομμάτι αυτό –που αποτελείτο ουσιαστικά από εργαζόμενους στο δημόσιο τομέα– κατέβαινε στις μεγάλες πορείες-παρελάσεις των συνδικάτων και ταυτίζοταν με τους συνδικαλιστικούς του αντιπροσώπους–
- η μάζα των φοιτητών, που ενδιαφερόταν μόνο για την απόσυρση της CPE και αντιτίθετο στην επίθεση εναντίον της «αξίας των πτυχίων τους». Το κομμάτι αυτό συμμετείχε περιστασιακά στις Γενικές Συνελεύσεις και τις «μεγάλες διαδηλώσεις» και είχε ως μοναδικό στόχο την άσκηση πίεσης στην κυβέρνηση.

► όσοι λάμβαναν μέρος στις Γενικές Συνελεύσεις: συμμετείχαν ελάχιστα, ψήφιζαν τη συνέχιση των κινητοποιήσεων και γύριζαν στο σπίτι τους.

► οι ενεργές μειοψηφίες: μπλόκαραν τη λειτουργία των πανεπιστημίων (τα μπλοκαρίσματα προηγούνταν των αποφάσεων για κινητοποιήσεις) και στη συνέχεια τους οδηκούς άξονες και τους σιδηρόδρομους. Οι αντιπρόσωποι στα Φοιτητικά Συντονιστικά προέρχονταν από αυτό το κομμάτι. Πολλοί από αυτούς περιορίζονταν όλο και περισσότερο από τα δεσμά των Γενικών Συνελεύσεων.

Οργανώνονταν έξω από αυτές, κινούνταν από τη μια σχολή στην άλλη και συμμετείχαν τόσο στις διαδηλώσεις όσο και σε άλλες ενέργειες. Ήθελαν σε αντιπαράθεση με τις «υπεύθυνες μειοψηφίες». Όσο το κίνημα εντεινόταν, το χάσμα ανάμεσα σε αυτές τις ενεργές μειοψηφίες και τη μάζα των φοιτητών διευρυνόταν συνεχώς (αυτό εκφράστηκε στις κινήσεις υποστήριξης στους εξεγερμένους του Νοέμβρη, στη θέληση να αποσυρθεί τόσο ο νόμος των «Ισων Ευκαιριών» όσο και η CNE και στη δημιουργία του κινήματος «Ούτε CPE, ούτε CDI») [δηλ. «ούτε προσωρινή, ούτε σταθερή δουλειά】]. Ωστόσο, δεν μπορούσαν να προχωρήσουν χωρίς τη νομιμοποίηση που τους παρείχε η μάζα των φοιτητών.

► οι μαθητές των λυκείων, των οποίων η είσοδος στο κίνημα μετέβαλλε τη δυναμική και το μέγεθός του, καθώς ήταν πολυάριθμοι και οι ενέργειες τους συχνά έπαιρναν βίαιο και «ανεξέλεγκτο» χαρακτήρα.

► οι «ανεπιθύμητοι» (οι λεγόμενοι «νέοι των προαστίων») [...]



Όποιος συναντεί γλύφει. Ούτε CPE ούτε CDI.

(Απόσπασμα από το άρθρο της ομάδας *Theorie Communiste* με τον τίτλο 'The anti-CPE struggle', libcom.org/library/the-anti-cpe-struggle-report-theorie-communiste)

Σύντομο χρονικό του αγώνα ενάντια στη CPE

Δευτέρα 16 Ιανουαρίου 2006

Ανακοινώνεται η δημιουργία της CPE. Στο άρθρο 8 του «νόμου για την ισότητα των ευκαιριών» δίνονταν τα χαρακτηριστικά της σύμβασης αυτής. Καταρχήν, αφορούσε τους νέους κάτω των 26 ετών και τις επιχειρήσεις που απασχολούσαν άνω των 20 εργαζόμενων. Επρόκειτο ουσιαστικά για μια σύμβαση ορισμένου χρόνου, το ίδιαίτερο χαρακτηριστικό της οποίας ήταν ότι προέβλεπε μια δοκιμαστική περίοδο πρόσληψης δύο ετών, κατά τη διάρκεια της οποίας ο εργοδότης μπορούσε να απολύσει τον εργαζόμενο χωρίς αιτιολόγηση. Η CNE (Contrat Nouvelle Embauche – Σύμβαση Νέας Πρόσληψης), μητρική της CPE, η οποία αποτέλεσε επίσης στόχο του κινήματος, αφορά τους νεοπρόσληφθέντες κάθε ηλικίας σε επιχειρήσεις που απασχολούν μέχρι είκοσι άτομα. Η θεσμοθέτησή της τον Αύγουστο του 2005 δημιούργησε τομή στο μεταπολεμικό γαλλικό εργατικό δίκαιο, καθώς για πρώτη φορά οι εργοδότες απέκτησαν το δικαίωμα να σπάνε μακροχρόνιες συμβάσεις εργασίας τα πρώτα δύο χρόνια της απασχόλησης χωρίς αιτιολόγηση.

Τρίτη 7 Φεβρουαρίου

Διαδηλώσεις σε πολλές πόλεις μετά από κάλεσμα συνδικάτων και φοιτητικών ενώσεων. Συμμετέχουν κάπου ανάμεσα στα 220.000 (σύμφωνα με την αστυνομία) με 400.000 (σύμφωνα με τους διοργανωτές)

άτομα. Η κινητοποίηση είναι ισχυρή στο δυτικό τμήμα της χώρας (15.000 στη Rennes, 20.000 στη Nantes, 2.000 στο St. Nazaire, 5.000 στη Brest, 2.000 στη Vannes, 7.000 στο St. Brieuc).

Rennes: Ψηφίζεται κατάληψη του πανεπιστημίου Rennes II και στη συνέχεια κατάληψη του επαγγελματικού επιμελητηρίου.

Lille: κατάληψη του εμπορικού και βιομηχανικού επιμελητηρίου και του τοπικού υποκαταστήματος του ΟΑΕΔ¹ στη Vieux-Lille.

Οι πρώτες αντιδράσεις από φοιτητές και μαθητές γίνονται δεκτές με συμπάθεια από τη γαλλική κοινή γνώμη σύμφωνα με τις πρώτες δημοσκοπήσεις στις αρχές Φεβρουαρίου που δείχνουν ότι το 70% των ερωτηθέντων είναι κατά του νέου μέτρου αντίστοιχα, η δημοτικότητα του πρωθυπουργού και του προέδρου της δημοκρατίας πέφτουν συνεχώς.

Πέμπτη 9 Φεβρουαρίου

Η τροποποίηση του «νόμου για την ισότητα των ευκαιριών» που εισάγει τη CPE ψηφίζεται από την Εθνοσυνέλευση. Το σύνολο του νόμου θα υιοθετηθεί στις 11 Φεβρουαρίου με τη διαδικασία του επείγοντος. Την επόμενη, ξεκινάει το μπλοκάρισμα του πανεπιστημίου της Toulouse.

Rennes: κατάληψη του εμπορικού και βιομηχανικού επιμελητηρίου.

Τρίτη 14 Φεβρουαρίου

Nantes: στη σχολή της Nantes ψηφίζεται απεργία με μπλοκάρισμα του πανεπιστημίου από την επόμενη μέρα. Το ίδιο και στη φιλοσοφική σχολή του Brest.

Rennes: διαδήλωση 10.000 ατόμων και στη συνέχεια κατάληψη του σιδηροδρομικού σταθμού για μία ώρα, η οποία μπλοκάρει ολόκληρη την κυκλοφορία της περιφέρειας.

Τετάρτη 15 Φεβρουαρίου

Grenoble: μπλοκάρισμα του πανεπιστημίου Pierres Mendes-France. Το ίδιο και την επόμενη μέρα μαζί με μια δυναμική διαδήλωση 200 ατόμων.

Πέμπτη 16 Φεβρουαρίου

Lille: κατάληψη της περιφερειακής διοίκησης του ΟΑΕΔ.

Σάββατο 18 Φεβρουαρίου

Στο πανεπιστήμιο Rennes II γίνεται το πρώτο συντονιστικό με συμμετοχή 30 σχολών, εκ των οποίων σχεδόν καμία δεν είναι κατειλημμένη ή μπλοκαρισμένη: «εκφράζουμε την αποφασιστικότητά μας να συνεχίσουμε τον αγώνα μέχρι τη χωρίς όρους απόσυρση της CPE. Καλούμε όλα τα πανεπιστήμια και τα λύκεια να κάνουν απεργία». Καλούνται επίσης σε κινητοποιήσεις στις 23 και 28 Φεβρουαρίου και στις 7 Μαρτίου.

Τρίτη 21 Φεβρουαρίου

Nanterre: Μετά από μια εβδομάδα γενικών συνελεύσεων, το πανεπιστήμιο Paris X μπλοκάρει.

Πέμπτη 23 Φεβρουαρίου

Διαδηλώσεις στις μεγάλες πόλεις μετά από κάλεσμα των φοιτητικών ενώσεων και των «νεολαίων» των κομιμάτων: 5.000 άτομα στο Παρίσι, 2.000 στη Rennes, 1.000 στην Toulouse, μερικές εκατοντάδες στις υπόλοιπες πόλεις. Έντεκα πανεπιστήμια και τεχνολογικά ιδρύματα βρίσκονται σε απεργία (Rennes I και

1 Στα γαλλικά: ANPE (Agence Nationale Pour L' Emploi –Εθνική Υπηρεσία Για την Απασχόληση).

II, Toulouse, Lille III, Poitiers, Nanterre, Tours, Orléans, Brest, Nantes, Lannion και Tolbiac στο Παρίσι, του οποίου το μπλοκάρισμα ψηφίζεται εκείνη την ημέρα μετά την πρώτη γενική συνέλευση των φοιτητών).

Σάββατο 25 Φεβρουαρίου

Το δεύτερο συντονιστικό διοργανώνεται στο πανεπιστήμιο Toulouse-Rangueil. Το συντονιστικό υιοθετεί ως αιτήματα του φοιτητικού κινήματος τη «σταθερή δουλειά για όλους», την απόσυρση ολόκληρου του «νόμου για την ισότητα των ευκαιριών» (μέσα στον οποίο περιέχεται το άρθρο για τη CPE), την απόσυρση της CNE και του νόμου Fillon,² καθώς επίσης και την αύξηση της κρατικής χρηματοδότησης προς τα πανεπιστήμια.



Θα πάρουμε μόνο αυτό που ξέρουμε πως να το πάρουμε

Δευτέρα 27 Φεβρουαρίου

Μπλοκάρισμα του πανεπιστημίου του Jussieu στο Παρίσι, ενώ το ίδιο συμβαίνει στο Censier και το Tolbiac. Η Γερουσία ξεκινάει την εξέταση του «νόμου για την ισότητα των ευκαιριών», ο οποίος θα εγκριθεί τελικά την 1η Μαρτίου.

Τετάρτη 1 Μαρτίου

Nantes: κατάληψη της Περιφερειακής Διεύθυνσης Εργασίας, Απασχόλησης και Επαγγελματικής Εκπαίδευσης (Direction Régionale du Travail, de l' Emploi et de la Formation Professionnelle – DRTEFP).

Κυριακή 5 Μαρτίου

Ζο συντονιστικό των φοιτητών στο Jussieu (Παρίσι). Η UNEF³ ελέγχει την κατάσταση και προτείνει την τακτική των ημερών δράσης μαζί με τα συνδικάτα και των μπλοκαρισμάτων τις Τρίτες και τις Πέμπτες. Η πρόταση για κάλεσμα των μισθωτών σε απεργία μετά τις 7 Μάρτη απορρίπτεται.

Δευτέρα 6 Μαρτίου

Nantes: κατάληψη των τοπικών γραφείων του MEDEF (Mouvement des Entreprises de France – Κίνημα των Γαλλικών Επιχειρήσεων, ο γαλλικός ΣΕΒ).

² Πρόκειται για τη μεγαλύτερη μεταρρύθμιση στο χώρο της εκπαίδευσης από το 1989, η οποία προβλέπει, μεταξύ άλλων, τη στενότερη συνεργασία σχολικής διεύθυνσης και τοπικού αστυνομικού τμήματος. Το κίνημα μαθητών και εκπαιδευτικών ενάντια στο νόμο Fillon ξεκινάει στις 6 Ιανουαρίου 2005 ως αντίδραση στις έρευνες των μπάτσων και των στρατοχωροφυλάκων σε 1.200 «προβληματικά» λύκεια και κολέγια. Το κίνημα θα διαρκέσει αρκετούς μήνες πετυχαίνοντας, δυστυχώς, μόνο τη χρονική μετάθεση της ψήφισης αρκετών άρθρων του νόμου. Περισσότερες πληροφορίες για το νόμο στη διεύθυνση http://fr.wikipedia.org/wiki/Mouvement_lycénien_contre_la_loi_Fillon μπορείτε να βρείτε πληροφορίες για το κίνημα ενάντια στο νόμο.

³ Union National des Etudiants de France – Εθνική Ένωση Φοιτητών Γαλλίας. Οι φοιτητικές ενώσεις, με την UNEF επικεφαλής, διατηρούν μόνο την αντιπροσώπευση του κινήματος σε εθνικό επίπεδο και το μηνιακό λόγο που της αντιστοιχεί. Η πραγματική σύνδεση του φοιτητικού κινήματος σε εθνικό επίπεδο επιτυγχάνεται μέσω των συντονιστικών, τα οποία οργανώνονται κάθε φορά σε διαφορετική πόλη. Η FIDL (Fédération Indépendante et Démocratique Lycéenne – Ανεξάρτητη Δημοκρατική Λυκειακή Ομοσπονδία) και σε μικρότερο βαθμό η UNL (Union Nationale Lycéenne – Εθνική Λυκειακή Ένωση), αν και δεν ελέγχουν τις πολυάριθμες πρωτοβουλίες σε επίπεδο βάσης, διατηρούν την επίσημη αντιπροσώπευση των λυκείων.

Τρίτη 7 Μαρτίου

Διαδηλώσεις σε 200 πόλεις μετά από κάλεσμα των συνδικάτων και των φοιτητικών ενώσεων, στις οποίες συμμετέχουν κάπου ανάμεσα στα 400.000 με 1.000.000 άτομα. Πολλά πανεπιστήμια στις μεγάλες πόλεις ψηφίζουν για πρώτη φορά απεργία: Lille, Lyon, Aix-Marseille, Strasbourg, Nancy-Metz, Rouen, Montpellier.

Toulouse: κατάληψη του δημαρχείου. Ακολουθούν τρίωρες συγκρούσεις με την αστυνομία στην Place du Capitole και στους γύρω δρόμους, όπου πολλά καφέ δέχονται επιθέσεις. 4 συλλήψεις.

Brest: 12.000 διαδηλωτές και κατάληψη του Εμπορικού και Βιομηχανικού Επιμελητηρίου για μια ώρα, πριν τη βίαιη εκκένωσή της.

Grenoble: 15.000 διαδηλωτές διαδηλώνουν δυναμικά.

Lille: 15.000 διαδηλωτές, συγκρούσεις μετά το τέλος της διαδήλωσης, 28 συλλήψεις. Το πανεπιστήμιο Lille I έχει μπλοκαριστεί από την προηγούμενη.

Παρίσι: το πρωί, δυναμική μαθητική πορεία μετά το συντονιστικό του ανατολικού Παρισιού. Φτιάχνονται πρόχειρα οδοφράγματα στη Vincennes. Το μαθητικό μπλοκ προσπαθεί στη συνέχεια να μπει στην κεφαλή της πορείας που καλούν τα συνδικάτα στην Place de la Nation.

Τετάρτη 8 Μαρτίου

38 πανεπιστήμια (21 σύμφωνα με το υπουργείο) βρίσκονται ήδη σε απεργία, διπλάσιος αριθμός σε σχέση με την προηγούμενη ημέρα, αλλά μόνο ορισμένα εξ αυτών είναι μπλοκαρισμένα.

Παρίσι: οι φοιτητές του πανεπιστημίου της Σορβόνης, έχοντας ψηφίσει απεργία την προηγούμενη, ψηφίζουν κατάληψη του αμφιθεάτρου Descartes. Μπλοκάρισμα της κυκλοφορίας μπροστά από την Εθνοσυνέλευση για μια ώρα από τους φοιτητές των πανεπιστημίων του Jussieu και του Censier.

Πέμπτη 9 Μαρτίου

Οι φοιτητικές και μαθητικές ενώσεις ανακοινώνουν δύο ημέρες δράσης για τις... 16 Μαρτίου, ενώ τα συνδικάτα για τις 18 Μαρτίου. 45 πανεπιστήμια και 9 τεχνολογικά ιδρύματα βρίσκονται σε απεργία, δέκα περισσότερα από την

προηγούμενη, εκ των οποίων και το πανεπιστήμιο Caen I (31 πανεπιστήμια βρίσκονται σε αναταραχή και 11 σε απεργία, σύμφωνα με το υπουργείο). Η Βουλή ψηφίζει οριστικά τον νόμο. Στο κανάλι RFO T111-Gouadeloupe ο Σαρκοζύ δηλώνει: «η CPE ψηφίστηκε και πρέπει να εφαρμοστεί».

Παρίσι: αποκλεισμός της Place d' Etoile γύρω από την Αψίδα του Θριάμβου στα Ηλύσια Πεδία από 3.000 διαδηλωτές για μια ώρα και στη συνέχεια αναχώρηση για την κατειλημμένη Σορβόνη. Γίνονται τα πρώτα επεισόδια με φασίστες. Αποκλεισμός της λεωφόρου St. Michel και μετά συγκρούσεις μπροστά από το πανεπιστήμιο, το οποίο έχει αποκλειστεί από την αστυνομία. Ρίψεις αντικειμένων, φωτιές σε κάδους απορριμάτων και σπάσιμο της τζαμαρίας μιας τράπεζας.

Grenoble: διαδήλωση και συγκεντρώσεις μπροστά από το Εμπορικό και Βιομηχανικό Επιμελητήριο, ένα McDonald's και το Κέντρο Διεθνούς Εμπορίου. Ξεκινάει η κατάληψη των αμφιθεάτρων του πανεπιστημίου Pierre Mendès-France, η οποία θα διαρκέσει μέχρι τις 15 Απριλίου.

Toulouse: 500 έως 1000 διαδηλωτές συγκεντρώνονται απαιτώντας την απελευθέρωση των 4 συλληφθέντων της Τρίτης, οι οποίοι αφήνονται τελικά ελεύθεροι.



Σύμβαση πρώτου σκατού

Παρασκευή 10 Μαρτίου

Παρίσι: συγκέντρωση το απόγευμα μπροστά στη Σορβόνη που είναι ήδη αποκλεισμένη από τη στρατοχωροφυλακή. 200 διαδηλωτές κατορθώνουν να μπουν στη σχολή σπάζοντας ένα παράθυρο, σκαρφαλώνοντας από τις σκαλωσιές της οδού St. Jacques ή την ταράτσα. Ο γερουσιαστής Milenchon του Σοσιαλιστικού Κόμματος που έρχεται ακάλεστος στη γενική συνέλευση, την κάνει μετά από απειλές για τη σωματική του ακεραιότητα. Λίγο πριν τα μεσάνυχτα, αρχίζουν οι συγκρούσεις. Από τα παράθυρα της Σορβόνης, οι καταληψίες ρίχνουν στους μπάτσους πυροσβεστήρες, υπολογιστές, έπιπλα και βιβλία. Οι μπάτσοι δέχονται μπουκάλια και άλλα αντικείμενα από τους συγκεντρωμένους έξω από το πανεπιστήμιο. Φτιάχνονται μικρά οδοφράγματα στη λεωφόρο St. Michel, ενώ γίνεται απόπειρα να σπαστεί μια τράπεζα.



Σε σχέση με τη συγκεκριμένη κατάληψη υπάρχει διάσταση απόψεων μέσα στο κίνημα. Για ορισμένους, η κατάληψη της Σορβόνης δεν είναι παρά μια καταδικασμένη σε αποτυχία απόπειρα αναβίωσης του μύθου του '68 και αποπροσανατολισμός του κινήματος, ενώ για άλλους η κατάληψη ενός τόσο γνωστού και κεντρικού πανεπιστημίου θα μπορούσε να λειτουργήσει ως σημείο αναφοράς και χώρος συνεύρεσης για το κίνημα μέσα κι έξω από τα πανεπιστήμια.

Caen: συγκρούσεις στο κέντρο της πόλης για τρεις ώρες το βράδυ μετά το τέλος του φεστιβάλ «Bar ũ Zique».

Σάββατο 11 Μαρτίου

Παρίσι: η Σορβόνη εκκενώνεται στις 3.45 το πρωί. Οι ζημιές υπολογίζονται το λιγότερο σε 500.000 ευρώ (πυρασφάλεια εκτός λειτουργίας, ένα τέταρτο των πυροσβεστήρων κατεστραμμένοι, ζημιές στις ηλεκτρικές εγκαταστάσεις, σαμπιτάζ στον καυστήρα του κτιρίου, «Θα πρέπει να αγοραστούν εκ νέου βιβλία, καμιά πενηνταριά υπολογιστές, τραπέζια, καρέκλες και παράθυρα. Άλλα τίποτα δεν μπορεί να αντικαταστήσει τα παλιά πολύτιμα έργα της Ecole de Chartres που κάηκαν ή σκίστηκαν κατά τη διάρκεια των συγκρούσεων»). Η πρυτανεία κλείνει το πανεπιστήμιο αναμένοντας την επιστροφή στους φυσιολογικούς ρυθμούς. Μετά την εκκένωση, μια ομάδα καταστρέφει ένα McDonald's στην περιοχή Luxembourg.

Κυριακή 12 Μαρτίου

Στα νέα των οκτώ, ο πρωθυπουργός ανακοινώνει τρεις γελοίες τροποποιήσεις της CPE, δηλώνοντας ότι «ο νόμος που ψηφίστηκε θα εφαρμοστεί».

Το 40 συντονιστικό διοργανώνεται στο Poitiers και ανακοινώνει ότι «αρνούμαστε να υποκύψουμε μπροστά σε μια κυβέρνηση που κάνει επίδειξη αυταρχισμού και αρνείται κάθε είδους δημοκρατία. Αρνούμαστε να υποκύψουμε μπροστά στη συστηματική καταστολή του κινήματος στη Rennes, τη Lille, την Toulouse, το Tours, το Παρίσι...» και καλεί σε διαδήλωση και απεργία στις 23 Μαρτίου.

Δευτέρα 13 Μαρτίου

Αναταραχές σε 50 πανεπιστήμια (41 σύμφωνα με το υπουργείο).

Παρίσι: Μετά τη γενική συνέλευση της Ιατρικής Σχολής ακολουθεί μια μικρή αυθόρυμη πορεία στο Quartier Latin. Η πορεία θα καταλήξει σε κατάληψη του Collège de France από περίπου εκατό διαδηλωτές. Η κατάληψη θα εκκενωθεί μετά από πολλές ώρες.

Lyon: κατάληψη ενός γραφείου του κυβερνώντος κόμματος UMP⁴, όπου καίγονται αφίσες και άλλο υλικό. Οκτώ άτομα συλλαμβάνονται, τα οποία αργότερα θα αφεθούν ελεύθερα.

4 Union pour un Mouvement Populaire – Ένωση για ένα Λαϊκό Κίνημα, το μεγαλύτερο συντηρητικό κόμμα στη Γαλλία. Πρόεδρός του και υποψήφιος για τις προεδρικές εκλογές του 2007 είναι ο Νικολά Σαρκοζύ.

Maosoulia: επιχείρηση «δωρεάν μετακίνηση» σε μια από τις διαδρομές του μετρό της πόλης.⁵

Seine-Saint-Denis: οι μαθητές του λυκείου Jean Jaurès στο Montreuil αποκλείουν το κτίριο και η επέμβαση της αστυνομίας καταλήγει στη δημιουργία επεισοδίων. Η διεύθυνση του σχολείου αναστέλλει τη λειτουργία του για τη μέρα αυτή και 800 μαθητές κάνουν γενική συνέλευση καταλαμβάνοντας την αυλή του δημαρχείου.

Nantes: αυτομείωση σε πανεπιστημιακό εστιατόριο στο Rubis.

Rennes: η ψηφοφορία που διοργανώνει η πρυτανεία αναβάλλεται μετά από επεισόδια με τους φοιτητές που εναντιώνονται στο μπλοκάρισμα του πανεπιστημίου.

Δυναμικές και αυθόρμητες διαδηλώσεις των μαθητών στις πόλεις Amiens, Lens και Arras στα βόρεια της χώρας.

Τρίτη 14 Μαρτίου

Διαδηλώσεις σε πολλές πόλεις, μετά από κάλεσμα των μαθητικών και φοιτητικών ενώσεων, οι οποίες μαζεύουν 41.000 άτομα. Η αριστερά καταθέτει στο Συνταγματικό Συμβούλιο πρόταση επανεξέτασης του άρθρου που αφορά τη CPE. 59 πανεπιστήμια βρίσκονται σε αναταραχή (46 σύμφωνα με το υπουργείο).

Παρίσι: το πρωί, πολυάριθμες ομάδες κρούστης από μαθητές «χτυπούν» σε πολλά λύκεια. Νέα συγκέντρωση στην place de la Sorbonne, μετά το τέλος της διαδήλωσης 4.300 ατόμων που ξεκίνησε από την place d' Italie, και συγκρούσεις που διαρκούν πολλές ώρες. Εννιά μπάτσοι τραυματίζονται, εκ των οποίων ένας υψηλόβαθμος στο κεφάλι. 6 διαδηλωτές περνούν από δίκη. Μια ομάδα φασιστών πετάει πέτρες στους συγκεντρωμένους, οι οποίοι απαντούν με τον ίδιο τρόπο.

Strasbourg: ομάδα κρούστης καταλαμβάνει διαδοχικά ένα γραφείο κοινωνικής πρόνοιας, το τοπικό γραφείο του MEDEF, τη νομαρχία και ένα McDonald's.

Ile-de-France: η πρυτανεία κλείνει το πανεπιστήμιο της Nanterre (Paris X) μετά από δική της απόφαση.

Τετάρτη 15 Μαρτίου

46 πρυτάνεις πανεπιστημίων καλούν «σε διάλογο για την έξοδο από την κρίση», 7 εκ των οποίων ζητούν αναστολή ή απόσυρση της CPE μέσα στις επόμενες δύο ημέρες. 64 πανεπιστήμια βρίσκονται σε αναταραχή (51 σύμφωνα με το υπουργείο).

Παρίσι: το λύκειο Maurice Ravel (στο 20ο διοικητικό διαμέρισμα) καταλαμβάνεται από 80 νεαρούς. Μια δυναμική πορεία μετακινείται για τρεις ώρες από τη Σορβόνη προς το Châtelet και το Palais de Justice, συγκρούεται με τα CRS⁶ στην οδό Rivoli, ρίχνει αντικείμενα στο αστυνομικό τμήμα του Halles, καταλαμβάνει για μικρό χρονικό διάστημα ένα θέατρο πριν διαλυθεί το βράδυ στην place de la Sorbonne.

Grenoble: κατάληψη των γραφείων ενός ΟΑΕΔ και «ειρωνική» πορεία σκλάβων.



5 Η διοργάνωση επιχειρήσεων «δωρεάν μετακίνησης» και άλλες τακτικές αυτομείωσης που χρησιμοποιήθηκαν κατά τη διάρκεια του κινήματος ενάντια στη CPE, είχαν επανεμφανιστεί ήδη από την εποχή του κινήματος των ανέργων το 1997-98. Βλ. *Ta Paiidia tis Galarias*, vo.7 (1998).

6 Compagnies Républicaines de Sécurité –τα γαλλικά MAT.

Πέμπτη 16 Μαρτίου

Διαδηλώσεις σε πολλές πόλεις, μετά από κάλεσμα φοιτητικών και μαθητικών ενώσεων. Συμμετέχουν κάπου ανάμεσα στα 250.000 με 500.000 άτομα.

Παρίσι: η πορεία ακολουθεί τη διαδρομή Place d' Italie-Sèvres-Babylone (33.000 έως 120.000 άτομα). Στο ύψος της οδού Vaugirard σπάζονται αυτοκίνητα και καταστήματα (μεταξύ των οποίων κι ένα κοσμηματοπωλείο). Χιλιάδες διαδηλωτές συγκεντρώνονται τελικά στην Place de la Sorbonne, όπου και θα συνεχιστούν οι συγκρούσεις με την αστυνομία: μολότοφ, σπασμένα αυτοκίνητα και καφέ, εμπρησμός του βιβλιοπωλείου PUF. Για πολλές ώρες, μικρές ομάδες συνεχίζουν τα επεισόδια καταστρέφοντας αυτοκίνητα, τράπεζες κι έναν κινηματογράφο. Μια ομάδα εκατό φασιστών, φορώντας κράνη και κρατώντας ρόπαλα, θα επιτεθεί σε απομονωμένους διαδηλωτές στο Odeon. 46 τραυματίες, εκ των οποίων 11 θα καταλήξουν στο νοσοκομείο και 187 προσαγωγές (77 άτομα θα κρατηθούν και 15 θα περάσουν από δίκη).

Rennes: συγκρούσεις (6.000 έως 15.000) διαδηλωτών με τους μπάτσους. Μολότοφ, σπασμένα αυτοκίνητα και φλεγόμενοι κάδοι. Ένας διαδηλωτής 24 ετών κατηγορείται για ρίψη βόμβας μολότοφ, περνάει από δίκη την επόμενη μέρα και καταδικάζεται σε 10 μήνες φυλάκιση χωρίς αναστολή.

Chalons-sur-Saône: 200 μαθητές συγκρούονται με τους μπάτσους, ένας εκ των οποίων τραυματίζεται.

Seine-Saint-Denis: εκατοντάδες μαθητές πιέζουν για συνάντηση με το δήμαρχο. Οι μπάτσοι παρεμβαίνουν και ξεσπούν επεισόδια. Απολογισμός: δύο μπάτσοι στο νοσοκομείο και πολλοί μαθητές τραυματίες.

Val-de-Marne: 200 μαθητές που προσπαθούν να εισβάλλουν στο συγκρότημα Châtillon στο Vitry-sur-Seine, όπου στεγάζονται δύο λύκεια, ένα κολέγιο κι ένα τεχνολογικό ίδρυμα, απωθούνται από το προσωπικό. Στη συνέχεια καίγονται δύο αυτοκίνητα, ενώ οι συγκρούσεις με την αστυνομία καταλήγουν στον τραυματισμό δύο μπάτσων και τη σύλληψη έξι διαδηλωτών. Ένας δημοσιογράφος της εφημερίδας *Le Parisien* τρώει ξύλο.

Val d'Oise: συγκρούσεις με τους μπάτσους στην Dalle του Argenteuil, όπου εκτός από πέτρες «πετάχτηκαν κάθε είδους αντικείμενα». Δύο μπάτσοι, ένας των CRS, στο νοσοκομείο.

Συγκρούσεις, μικρότερης έντασης, σημειώνονται στη Nantes, το Montpellier και την Toulouse.

Παρασκευή 17 Μαρτίου

67 πανεπιστήμια σε αναταραχή (49 σύμφωνα με το υπουργείο).

Toulouse και Tours: δωρεάν διαδρομές

Παρίσι: διαδήλωση μπροστά από τη Σορβόνη, όπου η αστυνομία έχει αποκλείσει την πλατεία και όλους τους γύρω δρόμους που οδηγούν στο πανεπιστήμιο με μεταλλικά τείχη.

Grenoble: γίνεται απόπειρα αποκλεισμού της νομαρχίας, η οποία όμως γρήγορα αντιμετωπίζεται.

Ile-de-France: λεηλασία ενός σουπερμάρκετ από μαθητές στο Arjeplog. 200 μαθητές διαδηλώνουν στο Juvisy (Essonne). Μετά το τέλος διαδήλωσης 500 μαθητών με προορισμό το δημαρχείο του Raincy (Seine-Saint-Denis) γίνονται επεισόδια με εμπρησμούς δύο αυτοκινήτων. Επεισόδια γίνονται και σε περιοχές του Seine et Marne, κατά τη διάρκεια των οποίων καίγονται είκοσι αυτοκίνητα κι ένα λεωφορείο, ενώ γίνονται ζημιές και στο επαγγελματικό λύκειο Auguste Perdonnet.

Σάββατο 18 Μαρτίου

Διαδηλώσεις σε 160 πόλεις μετά από κάλεσμα μαθητικών και φοιτητικών ενώσεων κατά τη διάρκεια της «τρίτης ημέρας δράσης ενάντια στη CPE». Συμμετέχουν κάπου ανάμεσα στα 530.000 με 1.500.000 άτομα.

Παρίσι: διαδήλωση και πορεία με κατάληξη την Place de la Nation. Εκεί γίνονται επεισόδια και σπάζονται καταστήματα. Στη λεωφόρο Davout στήνεται ένα οδόφραγμα, δύο McDonald's δέχονται επίθεση, ενώ στην οδό Avron καταστρέφονται αυτοκίνητα και εκδοτήρια εισιτηρίων. Τα τελευταία επεισόδια σημειώνονται στο Quartier Latin, όπου δεκάδες διαδηλωτές την πέφτουν, μάταια, στα μεταλλικά τείχη. Από τα επεισόδια τραυματίζονται 34 μπάτσοι και προσάγονται 167 άτομα (72 θα κρατηθούν και 24 θα

περάσουν από δίκη). 18 διαδηλωτές τραυματίζονται, εκ των οποίων ένας συνδικαλιστής του SUD-PTT⁷ 39 ετών, ο οποίος πέφτει σε κώμα υπό ανεξακρίβωτες συνθήκες.

Rennes: κατάληψη του δημαρχείου.

Angers: κατάληψη του σιδηροδρομικού σταθμού.

Σημειώνονται συγκρούσεις στο Clermont-Ferrand, τη Grenoble, την Tours και τη Μασσαλία.

Δευτέρα 20 Μαρτίου

67 πανεπιστήμια βρίσκονται σε αναταραχή (45 σύμφωνα με το υπουργείο), 139 λύκεια είναι μπλοκαρισμένα και 174 σε αναταραχή (σύμφωνα με το υπουργείο). Οι αριστερές φοιτητικές ενώσεις αρνούνται να συναντηθούν με τον υπουργό Παιδείας, ο οποίος ικανοποιείται «από αυτή την επιστροφή στο διάλογο» συναντώντας μόνο την UNI⁸ και ένα φοιτητικό δίκτυο, τη La Fage. Τα συνδικάτα καταλήγουν από κοινού σε μια «ημέρα δράσης» στις... 28 Μαρτίου.

Παρίσι: χάρη στα επεισόδια που δημιουργούνται, αποτυγχάνει η απόπειρα επανέναρξης των μαθημάτων στο πανεπιστήμιο Tolbiac. Καταλαμβάνονται οι σχολές Sciences-Po (για μια νύχτα) και EHESS⁹.

Caen: κατάληψη μιας εφορίας για μιάμιση ώρα.

Ile-de-France: διαδηλώσεις σε καμιά δεκαριά λύκεια του Seine-Saint-Denis. Κατεστραμμένα αυτοκίνητα και αντικείμενα δημόσιας περιουσίας στο Drancy, όπου κλείνουν τα δύο σχολικά κτίρια. Τα λύκεια στο Noisy και το Gagny μπλοκάρονται. Συγκρούσεις με τους μπάτσους στο Savigny και μικρές καταστροφές. Στο πανεπιστήμιο της Nanterre αψιμαχίες με τους φύλακες, όταν οι τελευταίοι προσπαθούν να εμποδίσουν τη βίαιη διακοπή του πρυτανικού συμβουλίου. Οι μαθητές του Fontenay-sous-Bois μπλοκάρουν την εθνική οδό A68 για δύο ώρες, ενώ οι μαθητές του Rainsy τον σιδηρόδρομο.

Τρίτη 21 Μαρτίου

57 πανεπιστήμια και 814 λύκεια βρίσκονται σε αναταραχή (εκ των οποίων 191 είναι μπλοκαρισμένα ή κλειστά), σύμφωνα με το υπουργείο. Συνδικάτα από το χώρο των μεταφορών (σιδηρόδρομοι, αστικές συγκοινωνίες, Air France, ταχυδρομεία) και της εκπαίδευσης καλούν σε απεργία στις 28 Μαρτίου. Ο πρωθυπουργός ανακοινώνει



⁷ Solidaires, Unitaires et Democratiques – Poste, Telephone et Telecommunications. Συνδικαλιστική ομοσπονδία που δημιουργήθηκε το 1988 στα ταχυδρομεία και τις τηλεπικοινωνίες από διαγραμμένους, «ριζοσπάστες» συνδικαλιστές της CFDT-PTT.,

⁸ (Union Nationale Inter-universitaire - Εθνική Διαπανεπιστημιακή Ένωση). Πρόκειται για μια δεξιά ένωση, η οποία συσπειρώνει φοιτητές, καθηγητές πανεπιστημίου, εκπαιδευτικούς της δευτεροβάθμιας και μαθητές.

⁹ Ecole des Hautes Etudes en Sciences Sociales – Σχολή Ανώτερων Σπουδών στις Κοινωνικές Επιστήμες.

ότι δε θα δεχτεί «ούτε απόσυρση, ούτε αναστολή, ούτε αλλαγή της CPE». 40.000 φοιτητές και μαθητές διαδηλώνουν μετά από κάλεσμα των ενώσεών τους.

Παρίσι: κεντρική διαδήλωση με διαφορετική διαδρομή μαζεύει 5.000 άτομα. Συγκρούσεις μικρής έκτασης στην Place de la Sorbonne και καμιά πενηνταριά σπασμένα αυτοκίνητα στην οδό Gay-Lussac. Καταλαμβάνεται το λύκειο Camille-Si ε στο 15ο διαμέρισμα και στη συνέχεια καταστρέφεται (τραπέζια, καρέκλες, τζάμια, πυροσβεστήρες) πριν εκκενωθεί, όπως το λύκειο Louis-Armand στο ίδιο διαμέρισμα την προηγούμενη. Η πρυτανεία του EHESS κάνει παράπονα για λεηλασίες.

Angers: δύο έως τρεις χιλιάδες διαδηλωτές καταλαμβάνουν το δικαστήριο για μια ώρα.

Caen: κατάληψη των σιδηροδρομικών γραμμών από 600 άτομα για δύο ώρες.

Seine-Saint-Denis: μετά το τέλος διαδήλωσης ενάντια στη CPE στο Montfermeil, λεηλατείται ένα σουπερμάρκετ. Συγκρούσεις στο Clichy-sous-Bois γύρω από το λύκειο A. Nobel. 17 λύκεια της περιοχής κλείνουν μετά από απόφαση του νομάρχη «για λόγους ασφαλείας» (εκ των οποίων δύο στη La Courneuve και δύο στο Noisy-le-Sec).

Essonne: 400 μαθητές, προερχόμενοι από καμιά δεκαπενταριά λύκεια της περιοχής, συγκρούονται με τους μπάτσους μπροστά από το λύκειο Corot.

Seine-et-Marne: «διοργανώνονται» δωρεάν μετακινήσεις για τους φοιτητές του πανεπιστημίου Marne-la-Vallie. Στο Savigny-le-Temple, ένας δημοσιογράφος της *Le Parisien* τρώει ξύλο από αγνώστους, οι οποίοι του κλέβουν τη φωτογραφική μηχανή, το κινητό και το αυτοκίνητο μπροστά από το λύκειο Antonin-Carcme. Μπροστά από το άλλο λύκειο της πόλης, Pierre-Mendes-France, ένας άλλος δημοσιογράφος της ίδιας εφημερίδας «στερείται» της φωτογραφικής μηχανής του, ενώ λίγο πιο μακριά, στο Oise, δύο συνάδελφοί του τρώνε ξύλο και ληστεύονται μπροστά από το λύκειο Mireille-Grenet.

Τετάρτη 22 Μαρτίου

59 πανεπιστήμια βρίσκονται σε αναταραχή, εκ των οποίων τα 18 είναι μπλοκαρισμένα σύμφωνα με το υπουργείο. Σύμφωνα με την UNEF, τα πανεπιστήμια που βρίσκονται σ' αναταραχή είναι 68 (εκ των οποίων 30 είναι μπλοκαρισμένα, ενώ 5 από αυτά έχουν κλείσει με απόφαση της πρυτανείας). Η UNL μιλάει για πάνω από 600 λύκεια σε αναταραχή, ενώ το υπουργείο μόνο για 533.

Παρίσι: η απόπειρα βίαιης εκκένωσης του EHESS αποκρούεται με επιτυχία. Καθηγητές και φύλακες αποχωρούν. Άγνωστοι παίρνουν το μικρόφωνο από ένα δημοσιογράφο του RTL (Radio Television Luxembourg).

Poitiers: μπλοκάρισμα των κεντρικών δρόμων που οδηγούν στο κέντρο της πόλης.

Rennes: ο καθηγητής Luc Ferry και ο δήμαρχος της πόλης Edmond Hervi γιασουρτώνονται.

Dijon: 40 άτομα με καλυμμένα πρόσωπα βγάζουν έξω στο δρόμο τα έπιπλα των γραφείων του UMP στην οδό Auxonne στα πλαίσια μιας «μετακόμισης».

Lille: κατάληψη του τοπικού ΟΑΕΔ.

Ile-de-France: συγκρούσεις εκατό περίπου μαθητών με τους μπάτσους στο Blanc-Mesnil κατά τη διάρκεια διαδήλωσης.

Πέμπτη 23 Μαρτίου

67 πανεπιστήμια βρίσκονται σε αναταραχή, εκ των οποίων 21 μπλοκαρισμένα, σύμφωνα με το υπουργείο. Διαδηλώσεις σε πολλές πόλεις, μετά από κάλεσμα των φοιτητικών ενώσεων. Συμμετέχουν περίπου 450.000 άτομα. Ο πρωθυπουργός καλεί τα συνδικάτα σε συζήτηση γύρω από τη CPE «με ατζέντα χωρίς περιορισμούς». Αποδέχονται την πρόσκληση για την επόμενη, διευκρινίζοντας ότι απαιτούν ως προϋπόθεση του διαλόγου την απόσυρση της CPE.

Παρίσι: το πρωί, αποκλεισμός της Place de la Bastille από τους μαθητές 4 λυκείων. Καμιά εκατοστή μαθητές από το Val-de-Marne καταλαμβάνουν την περιφερειακή Διεύθυνση Εργασίας και Απασχόλησης στο 19ο διαμέρισμα. Η κατάληψη αυτή θα εκκενωθεί το βράδυ.

Στις 14:30 διαδήλωση 23.000 έως 50.000 ατόμων (μεταξύ των οποίων πολλοί μαθητές από την ευρύτε-

ρη περιοχή του Παρισιού και φοιτητές που προέρχονται ακόμα και από πόλεις της επαρχίας). Η πορεία ξεκινάει από την Place d' Italie. Χιλιάδες νέοι από τα προάστια μαζεύονται στα πεζοδρόμια, οπλισμένοι με μπαστούνια του μπέζιμπωλ, ξύλα και λοστούς. Κατά τη διάρκεια της πορείας βρίσκονται στα πλάγια του κύριου όγκου των διαδηλωτών και κινούνται γρήγορα σε ομάδες των 20-30 ατόμων. Σπάζονται αρκετά αυτοκίνητα και μια στάση λεωφορείου. Όταν η πορεία καταλήγει στο μνημείο Les Invalides, οι μπάτσοι κλείνουν τους δρόμους προς τα υπουργεία. Οι συμμορίες των νέων από τα προάστεια βρίσκουν την ευκαιρία να επιτεθούν σε διαδηλωτές για να τους ληστέψουν. Ταυτόχρονα σπάζονται αυτοκίνητα και βιτρίνες, μπαίνει φωτιά σε ένα κατάστημα και αναποδογυρίζονται 5 αυτοκίνητα, καθώς τα CRS επιτίθενται. Σύμφωνα με ένα άρθρο της Guardian της 24ης Μαρτίου 2006, όταν ένας διαδηλωτής ρωτήθηκε για τις συγκρούσεις απάντησε ότι «*συμμετείχαν τόσο φοιτητές όσο και νέοι από τα προάστια*». Από την άλλη μεριά, υπάρχουν πολλές μαρτυρίες για γενικευμένα περιστατικά άθλιας βίας μεταξύ των διαδηλωτών, λόγω των επιθέσεων των συμμοριών. Ένας γάλλος σύντροφος μας έγραψε τα εξής για εκείνη τη μέρα:

«...Το άλλο μεγάλο πρόβλημα είναι ότι, για την ώρα, στο Παρίσι τουλάχιστον, η ενσωμάτωση των νέων από τα προάστια στο κίνημα είναι αδύνατη... Κι όλα έγιναν ακόμα χειρότερα τη μέρα που θεωρούσαμε ως κομβικότερη. Στις 23 Μαρτίου συμμετείχαν χιλιάδες νέοι από τα προάστια στη διαδήλωση –οι εξεγερμένοι του Νοέμβρη και, ταυτόχρονα, οι ίδιοι μαθητές και μαθήτριες που είχαν συμμετάσχει στο μαθητικό κίνημα των τελευταίων ετών, ριζοσπαστικοποιημένοι φοιτητές και χιλιάδες άνεργοι, νέοι εργάτες κ.ο.κ. ΔΕΝ είχα ξανασυναντήσει τόση συσσωρευμένη οργή σε αυτή τη χώρα... Όταν φτάσαμε στην τεράστια πλατεία Invalides υπήρχαν 10.000 άνθρωποι έτοιμοι να επιτεθούν στους μπάτσους που βρίσκονταν ολόγυρα. Αντί γι' αυτό, όμως, εκατοντάδες νέοι των προαστίων (μαύροι κυρίως) επιτέθηκαν σε άλλους διαδηλωτές για να τους πάρουν τα κινητά, τα ρούχα ή τα χρήματα, έπεφταν δέκα πάνω σε έναν και μας πέταγαν πέτρες! Όλοι είχαν τρομοκρατηθεί και πολλοί έφυγαν απδιασμένοι. Αρκετοί από αυτούς δε θα ξαναεπιστρέψουν. Εγώ φρίκαρα: διέλυσαν αυτή την πολύτιμη κατάσταση, στην οποία φτάσαμε μετά από πολύ καιρό και πολύ κόπο... Ήταν αδύνατο να μιλήσεις μαζί τους, εκτός αν τους γνώριζες προσωπικά. Εκατοντάδες νεαρά κορίτσια και αγόρια ξυλοκοπήθηκαν βάναυσα. Το χειρότερο είναι ότι μας αποκαλούσαν «βρωμερούς λευκούς» (δεν το έχω ξανακούσει να λέγεται τόσο έντονα). Ταυτίζουν τον εαυτό τους και τους άλλους με τη φυλή στην οποία ανήκουν και για αυτά τα παιδιά του θεάματος η διαδήλωση ήταν μόνο μια ευκαιρία να αποκτήσουν ένα καινούριο μπουφάν ή ένα ζευγάρι παπούτσια NIKE. Οι συμμορίες των κοριτσιών έκαναν κι αυτές τα ίδια και είναι ίσως ηλίθιο, αλλά το πράγμα που με σόκαρε περισσότερο απ' όλα ήταν αυτή η τόσο βάναυση και επιθετική συμπεριφορά από κορίτσια δεκατεσσάρων-δεκαπέντε χρονών (οι βαρύτερα τραυματισμένοι μέσα στους 2 μήνες που εξελίσσεται το κίνημα είναι αυτοί που χτυπήθηκαν εκείνη τη μέρα από τις συμμορίες και όχι από την αστυνομία...) Ταυτόχρονα, οι μπάτσοι δέχτηκαν κι αυτοί επίθεση (από τις ίδιες συμμορίες και από άλλο κόσμο) αλλά, σε τελική ανάλυση, όχι και σε τόσο μεγάλο βαθμό εξαιτίας όλων αυτών. Είναι φανερό ότι η αστυνομία επέτρεψε αυτή την εξέλιξη για προφανείς λόγους (ένα παρόμοιο σκηνικό είχε επαναληφθεί την περασμένη χρονιά κατά τη διάρκεια του μαθητικού κινήματος).¹⁰

Όποτε η αστυνομία θέλει να αποτρέψει κάτι τέτοιο, βρίσκει τον τρόπο να το κάνει (συνήθως σταματούν τις συμμορίες στους σταθμούς των προαστίων, πριν τις διαδηλώσεις). Δε λέω ότι αυτό θέλω, αλλά ότι είναι επιλογή των μπάτσων: όποτε θέλουν τους επιτρέπουν να κατέβουν μαζικά στο Παρίσι. Και αυτό ήταν μια υπέροχη πρόφαση για να κάνουν κάτι που δεν είχαν ξανακάνει στο παρελθόν: στην επόμενη διαδήλωση (και σ' αυτήν που την ακολούθησε, και στοιχηματίζω ότι θα γίνει ο κανόνας από εδώ και πέρα) εκτός από



¹⁰ Αναφέρεται στα γεγονότα της 8ης Μάρτη 2005, όταν κατά τη διάρκεια της μεγάλης πορείας των μαθητών κατά του νόμου Fillon (βλ. σημ. 2), εκατοντάδες «σπάστες» από τα προάστια επιτέθηκαν σε μεμονωμένους μαθητές, τους χτύπησαν και τους λήστεψαν.

τους χιλιάδες ΜΑΤάδες και στρατοχωροφύλακες, κατέβασαν χιλιάδες μπάτσους με πολιτικά που ήταν μεταμφιεσμένοι ποικιλοτρόπως (σα μέλη συμμοριών ή ακόμη και σαν αναρχικού!). Αυτοί έπιαναν κυριολεκτικά έναν προς έναν τους «ταραξίες» βγάζοντας τους έξω από τη διαδήλωση και πηγαίνοντάς τους πίσω από τις γραμμές των CRS. Οι ομάδες περιφρούρησης των συνδικάτων χτύπησαν και έδωσαν στην αστυνομία μεγάλο αριθμό «ταραξιών» και μάλιστα όχι μόνο «κλέφτες», αλλά και απλά οργισμένους διαδηλωτές. Ήταν φοβερή η αίσθηση αδυναμίας εκείνη την ημέρα. Δεν μπορούσες να κάνεις τίποτα εξαιτίας της γενικής παράνοιας: του φόβου μήπως δεχτείς επίθεση από μια συμμορία, του φόβου μήπως συλληφθείς από κάποιον «διαδηλωτή» μπάτσο, του φόβου όλων για όλους! Μια μεγάλη ένταση και σύγχυση που θά 'ναι δύσκολο να ξεπεραστεί...»

Ωστόσο αυτά τα πράγματα δε συνέβησαν σε άλλες πόλεις και υπάρχουν μάλιστα παραδείγματα κοινής δράσης νεαρών που συμμετέχουν στις μαθητικές και φοιτητικές καταλήψεις και συμμοριών, πχ στην περίπτωση επιθέσεων ενάντια στην αστυνομία ή σε άλλες ενέργειες...»¹¹



ουτοπία ή τίποτα

Συνολικά, η αστυνομία συλλαμβάνει 262 άτομα (630 σε εθνικό επίπεδο). Καμιά εξηνταριά διαδηλωτές τραυματίζονται. Από την άλλη, 90 αστυνομικοί και στρατοχωροφύλακες τραυματίζονται σε διάφορες πόλεις, ενώ οι τραυματίες μπάτσοι φτάνουν τους 453 από τις αρχές Μαρτίου. Ο Σαρκοζύ δηλώνει ότι οι δυνάμεις καταστολής θα δρουν στο εξής και στο εσωτερικό των πορειών προκειμένου να «προστατεύσουν τους αληθινούς διαδηλωτές».

Μασσαλία: 10.000 έως 50.000 συμμετέχουν σε διαδήλωση, η οποία τελειώνει με συγκρούσεις, πετροπόλεμο και δακρυγόνα.

Grenoble: 6.000 έως 12.000 άτομα συμμετέχουν σε διαδήλωση, στο τέλος της οποίας θα ξεκινήσουν συγκρούσεις που θα διαρκέσουν τρεις ώρες. Απολογισμός: 30 συλλήψεις, 4 μπάτσοι τραυματίες, εκ των οποίων ένας ασφαλίτης από πλαστική σφαίρα συναδέλφου του.

Caen: μπλοκάρισμα των τεσσάρων γεφυρών του ποταμού Orne, ζημιές στα τοπικά γραφεία του UMP.

Bordeaux: πορεία με 15.000 διαδηλωτές. Κατάληψη του σιδηροδρομικού σταθμού και μπλοκάρισμα ενός τραίνου υψηλής ταχύτητας.

Rennes: 6.000 έως 10.000 διαδηλωτές συμμετέχουν σε πορεία, στην κεφαλή της οποίας το πανό γράφει «είμαστε όλοι σπάστες». Η πορεία τελειώνει με συγκρούσεις με την αστυνομία. Κατάληψη ενός πολυκαταστήματος και ρίψη στο εσωτερικό του καπνογόνων και διάφορων άλλων αντικειμένων.



Reims: 150 διαδηλωτές κάνουν αυτομείωση παίρνοντας το τραίνο για να πάνε στην παρισινή διαδήλωση.

Angers: 4.000 άτομα συμμετέχουν σε διαδήλωση. Καταλαμβάνεται ο σιδηροδρομικός σταθμός.

Strasbourg: 1.800 έως 5.000 άτομα συμμετέχουν σε διαδήλωση. Σύντομη κατάληψη της Εθνικής Σχολής Διοίκησης (Ecole Nationale d' Administration-ENA).

Ile-de-France: το πρωί, συγκρούσεις για πολλές ώρες στο Savigny-sur-Orge, στις οποίες περιλαμβάνονται πετροπόλεμος με τους μπάτσους, σπάσιμο αυτοκινήτων και λεωφορείων. Θα προσαχθούν 60 άτομα (εκ των οποίων 9 θα κρατηθούν) και θα τραυματιστούν 7 μπάτσοι. Στο λύκειο Richelieu του Rueil, δύο διοικητικοί υπάλληλοι θα ξυλοκοπηθούν κατά τη διάρκεια επεισοδίων.

11 Από προσωπικό e-mail, 13-4-06.

Καταστρέφονται το πανεπιστημιακό εστιατόριο και ένα κυλικείο στο πανεπιστήμιο της Nanterre. Στο Ivry-sur-Seine, 200 διαδηλωτές συγκρούονται με την αστυνομία με αποτέλεσμα τον τραυματισμό ενός δημοτικού συμβούλου που βρισκόταν εκεί. Στο Bobigny, ένα συνεργείο του καναλιού France 2 τρώει φάπες, αναποδογυρίζονται λεωφορεία, ενώ το εμπορικό κέντρο κλείνει κατεπειγόντως πριν από την άφιξη των διαδηλωτών. Συγκρούσεις χαμηλότερης έντασης στο Seine-Saint-Denis (όπου καταστρέφεται ένας συρμός του τραμ και λεηλατούνται δύο καταστήματα), το Drancy, το Bondy και το Rancy.

Παρασκευή 24 Μαρτίου

Τα συνδικάτα γίνονται δεκτά από τον πρωθυπουργό για τρεις ώρες. Βγαίνοντας, δηλώνουν ότι έπεσαν σε παγίδα, μιας και η συζήτηση αφορούσε βελτιώσεις του άρθρου για τη CPE. «Από τη στιγμή που η CPE ψηφίστηκε, πρέπει να εφαρμοστεί», δηλώνει ο Σιράκ από τις Βρυξέλλες μια ώρα πριν τη συνάντηση.

56 πανεπιστήμια είναι μπλοκαρισμένα και σε 12 υπάρχει έλεγχος όσων εισέρχονται. 198 λύκεια μπλοκαρισμένα και 407 σε αναταραχή, σύμφωνα με το υπουργείο.

Παρίσι: εκκένωση του πανεπιστημίου EHESS στις 6 το πρωί, 72 συλλήψεις κι ένα άτομο θα προσαχθεί αργότερα σε δίκη, μετά την προσωρινή του κράτηση στην αστυνομία.

Seine-Saint-Denis: το κέντρο της πόλης δέχεται επίθεση από τις 9 το πρωί μέχρι το μεσημέρι, όταν περίπου εκατό νεαροί καίνε και σπάνε δεκάδες αυτοκίνητα, λεηλατούν περίπου 15 μαγαζιά (μεταξύ των οποίων ένα κοσμηματοπωλείο, ένα φαρμακείο κι ένα κατάστημα κινητής τηλεφωνίας), επιτίθενται σε ένα συρμό του τραμ και ληστεύουν τους τουρίστες που μεταφέρει. Τέσσερις μπάτσοι τραυματίες, τρεις ανήλικοι συλλαμβάνονται.

Σάββατο 25 Μαρτίου

Οι τέσσερις αριστερές ενώσεις μαθητών και φοιτητών αρνούνται να συναντηθούν με τον πρωθυπουργό. Μόνο η UNI και η La Fage συναντούνται σε ένα φιλικό κλίμα συζητώντας πιθανές τροποποιήσεις της CPE. Ο Βιλπέν ανακοινώνει ότι «δέχεται να ξεκινήσει διάλογο» για τις συνθήκες διακοπής της σύμβασης και τη δοκιμαστική περίοδο των δύο ετών.



Δουλειά για να κάνεις τι;

Κυριακή 26 Μαρτίου

Το 60 συντονιστικό των φοιτητών στο πανεπιστήμιο Aix-en-Provence τροποποιεί ελαφρώς τη διεκδικητική πλατφόρμα της Toulouse (προσθέτοντας, για παράδειγμα, το γελοίο αίτημα της παραίτησης της κυβέρνησης). Καλεί σε διαδήλωση στις 28 Μαρτίου και μετά σε μια μέρα «μπλοκαρίσματος των κύριων οδικών και σιδηροδρομικών αξόνων», προσβλέποντας σε μια γενική απεργία και επισημοποιώντας ουσιαστικά μια πρακτική που αναπτύσσεται ολοένα και περισσότερο εκτός των ημερών δράσης και των επίσημων διαδηλώσεων.

Δευτέρα 27 Μαρτίου

Caen: κατάληψη της περιφερειακής διεύθυνσης εργασίας, απασχόλησης και επαγγελματικής εκπαίδευσης στο Herouville Saint Clair.

Τρίτη 28 Μαρτίου

Διαδηλώσεις σε περισσότερες από 250 πόλεις, μετά από κάλεσμα των φοιτητικών ενώσεων και των συνδικάτων («τέταρτη μέρα δράσης ενάντια στη CPE!»). Συμμετέχουν κάπου ανάμεσα στα 850.000 με 3.000.000 άτομα. Το αμερικανικό τηλεοπτικό κανάλι CNN διακόπτει το πρόγραμμά του για να μεταδώσει

τις συγκρούσεις στην Place de la République, συγκρίνοντάς τες με τις συγκρούσεις στην πλατεία Τιενανμέν του Πεκίνου το 1989!

Παρίσι: 700.000 διαδηλωτές πορεύονται από την Place d' Italie στην Place de la République, όπου γίνονται συγκρούσεις. Στους πρώτους που εκδηλώνουν μια συγκρουσιακή διάθεση πέφτει το βαρύ χέρι της CGT, πριν η τελευταία τους παραδώσει στην αστυνομία. Πολλοί μπάτσοι τραυματίες, 629 προσαγωγές (156 άτομα θα κρατηθούν και 44 θα περάσουν από δίκη). Καταλαμβάνεται το Γαλλικό Πρακτορείο Ειδήσεων στην Place de la Bourse, όπου κρεμιέται πανό που γράφει «ένας μήνας χωρίς αναστολή, δύο μήνες χωρίς αναστολή, τρεις μήνες χωρίς αναστολή, είμαστε όλοι σπάστες αυτού του συστήματος». Επίθεση στις βιτρίνες μερικών καταστημάτων.



Lille: 25.000 έως 80.000 διαδηλωτές. Βίαιες συγκρούσεις και οδοφράγματα που φτάνουν μέχρι τη rue des Minimes, όπου γίνονται πολλές καταστροφές και λεηλασίες.

Toulouse: 36.000 έως 80.000 διαδηλωτές και επεισόδια στην Place du Capitole.

Caen: 18.000 έως 30.000 διαδηλωτές, επεισόδια μπροστά από τη νομαρχία.

Dijon: 11.000 διαδηλωτές. Κατάληψη του σιδηροδρόμου.

Rennes: 30.000 έως 50.000 διαδηλωτές. Συγκρούσεις και κατάληψη των σιδηροδρομικών γραμμών για δύο ώρες. Έντεκα συλλήψεις και δύο μπάτσοι τραυματίες.

Grenoble: 26.000 έως 60.000 διαδηλωτές. Συγκρούσεις με τους μπάτσους (εκ των οποίων δύο θα τραυματιστούν) γύρω από την Place Victor Hugo. Φτιάχνονται μικρά οδοφράγματα και καταστρέφονται πολλά αυτοκίνητα και οι βιτρίνες δύο καταστημάτων. 200 άτομα προσάγονται, από τα οποία 58 θα κρατηθούν.

Rouen: 25.000 διαδηλωτές. Κατά τη διάρκεια της διαδήλωσης σπάζονται βιτρίνες καταστημάτων του ιστορικού κέντρου της πόλης.

Mont-Saint-Michel: 600 διαδηλωτές μπλοκάρουν την περιοχή με συνθήματα και πανό ενάντια στη CPE.

Ile-de-France: συγκρούσεις μπροστά από το σταθμό στο Savigny-sur-Orge (Essonne). Πανικός και κατέβασμα των ρολών των καταστημάτων του εμπορικού κέντρου –το οποίο είχε δεχτεί επίθεση και την περασμένη εβδομάδα– στη θέα σαράντα νεαρών.

Τετάρτη 29 Μαρτίου

Αποφασίζεται η διοργάνωση μιας νέας ημέρας πανεθνικών διαδηλώσεων για τις 4 Απριλίου. Ενώ 420 λύκεια είναι μπλοκαρισμένα ή σε αναταραχή (έναντι 140 την προηγούμενη), ο υπουργός Παιδείας ανακοινώνει ότι έδωσε εντολή στους διευθυντές των σχολείων να τα ξανανοίξουν την επόμενη μέρα «ακόμα και με τη βία». Μόνο μερικοί διευθυντές θα ακολουθήσουν αυτές τις εντολές τις μέρες που θα ακολουθήσουν. Εξάλλου, 56 πανεπιστήμια παραμένουν πάντοτε μπλοκαρισμένα (το υπουργείο ισχυρίζεται ότι είναι 17 τα μπλοκαρισμένα και 41 σε αναταραχή).

Παρίσι: δυναμικό μπλοκάρισμα του περιφερειακού. Τα ξημερώματα, εμπρησμοί σε υποσταθμούς διανομής ηλεκτρικού ρεύματος (στο Maison-Alfort, το Villeneuve-le-Roi, το Longjumeau, το Epinay-sur-Orge) μπλοκάρουν τη λειτουργία του προαστιακού σιδηροδρομου C και D για πολλές ώρες. Η SNCF (Société Nationale des Chemins de Fer - Εθνική Εταιρεία Σιδηροδρόμων) προβλέπει ότι θα δημιουργηθούν προβλήματα για πολλές μέρες. Γίνεται απόπειρα εισβολής στο στούντιο του ριάλιτι σόου «*Nouvelle Star*» του καναλιού M6. Τη νύχτα, κατάληψη του λυκείου Balzac στο 17ο διαμέρισμα και πολλές καταστροφές.

Toulouse: κατάληψη της Περιφερειακής Διεύθυνσης Εργασίας, Απασχόλησης και Επαγγελματικής Εκπαίδευσης.

Rennes: μπλοκαρίσματα της τοπικής κυκλοφορίας με καρότσια από σουπερμάρκετ.

Πέμπτη 30 Μαρτίου

Το Συνταγματικό Συμβούλιο επικυρώνει τον «νόμο για την ισότητα των ευκαιριών», στον οποίο περιλαμβάνεται, όπως έχουμε πει, η CPE. 145 λύκεια κλειστά και 368 σε αναταραχή, σύμφωνα με το υπουργείο, 68 πανεπιστήμια μπλοκαρισμένα, σύμφωνα με την UNEF.

Παρίσι: το πρωί, μπλοκάρισμα του περιφερειακού (μετά από κάλεσμα μαθητικών ενώσεων) από 300 άτομα στο Porte de Châtillon. Δυναμική διαδήλωση στο Châtelet, η οποία ολοκληρώνεται με κατάληψη των σιδηροδρομικών γραμμών του σταθμού de Lyon για δύο ώρες. Θα συλληφθούν δέκα άτομα.



Lille, Metz, Saint-Etienne, Roanne: μπλοκάρισμα των σιδηροδρομικών γραμμών για πολλές ώρες.

Rennes: μετά από μπλοκάρισμα των σιδηροδρομικών γραμμών, δυναμική διαδήλωση 6.000 ατόμων μπλοκάρει κεντρικό δρόμο.

Μασσαλία: κατάληψη του σταθμού Saint Charles και μπλοκάρισμα πολλών εισόδων και εξόδων του αυτοκινητοδρόμου.

Lyon: διαδήλωση-μπλόκο 2.000 ατόμων.

Caen: μπλοκάρισμα δύο διαδρομών του περιφερειακού αυτοκινητοδρόμου (προς Παρίσι και Rennes).

Toulouse: κατάληψη της πρυτανείας από φοιτητές των τμημάτων φυσικής αγωγής.

Poitiers: κατάληψη του Πανεπιστημιακού Ινστιτούτου Εκπαίδευσης των Καθηγητών (Instituts Universitaires de Formation de Maîtres – IUFM).

Limoges: κατάληψη της πρυτανείας, διαδήλωση μπροστά από τα δικαστήρια, μπλοκάρισμα του αυτοκινητοδρόμου A20.

Nantes: κατάληψη της Περιφερειακής Διεύθυνσης Πολιτιστικών Υποθέσεων (Direction Régionale des Affaires Culturelles). Η κατάληψη, αν και οχυρωμένη, θα εκκενωθεί. Μπλοκάρισμα των γεφυρών του ποταμού Loire.

Ile-de-France: πραγματική μάχη με τους μπάτσους στο λύκειο Essouriau στο Ulis. Γίνονται συλλήψεις μέχρι και μέσα στην καντίνα του σχολείου. Μπλοκάρισμα των σιδηροδρομικών γραμμών στην Arpajon και το Savigny-le-Temple. Μπλοκάρισμα του αυτοκινητοδρόμου N19 και κυνηγητό για έξι ώρες ανάμεσα στους μπάτσους και τους μαθητές του Val-de-Marne.



Θάνατος στην αξία

Παρασκευή 31 Μαρτίου

Τηλεοπτικό διάγγελμα του Προέδρου της Δημοκρατίας: ανακοινώνει ότι «βάζει την υπογραφή του για τη δημοσίευση του νόμου που θεσμοθετεί τη CPE» στην Εφημερίδα της Κυβέρνησης, ζητώντας, την ίδια στιγμή, τη γρήγορη ψήφιση ενός νέου νόμου που (μειώνοντας τη δοκιμαστική περίοδο από δύο χρόνια σε ένα και προσθέτοντας την υποχρέωση να υπάρχει κίνητρο για την απόλυτη) θα τροποποιεί τον προηγούμενο, ο οποίος εν τω μεταξύ δε θα εφαρμοστεί! Ενώ 649 λύκεια είναι μπλοκαρισμένα ή σε αναταραχή, έντεκα οργανώσεις της αριστεράς καλούν σε διαδηλώσεις στις... 4 Απριλίου.

Παρίσι: 5.000 άτομα, τα οποία είχαν συγκεντρωθεί στην place de la Bastille για να ακούσουν το διάγγελμα του Προέδρου της Δημοκρατίας, σχηματίζουν δυναμική πορεία που θα διανύσει 25 χιλιόμετρα

μέσα στην πόλη σε επτά ώρες! Μπροστά από την Εθνοσυνέλευση συνθήματα, στη συνέχεια γίνεται μια απόπειρα παραβίασης της εισόδου της Γερουσίας που καταλήγει σε σύρραξη, τέλος, μικρής έκτασης επεισόδια μπροστά από τη Σορβόνη. Στη συνέχεια, στην κατεύθυνση της Montmartre, γίνονται επιθέσεις σε πενήντα κτίρια που στεγάζουν, μεταξύ άλλων, τράπεζες, μεσιτικά γραφεία και εταιρείες ενοικίασης εργαζομένων. Το σύνθημα «*To Parisi είναι η αρχή, ξύπνα!*» εμφανίζεται για πρώτη φορά. Στη Sacré Coeur, κατά τις 4 το πρωί, μπαίνει μια φωτιά, «*Ζήτω η Κομμούνα*» γράφεται στον τοίχο. Στο 9ο διαμέρισμα καταστρέφονται ολοσχερώς τα τοπικά γραφεία του UMP.

Sarran: κατάληψη του μουσείου Zak Σιράκ.

Montpellier: νυχτερινή διαδήλωση με κατσαρόλες, κρουστά και τρομπέτες.

Nantes: μετά το διάγγελμα του Σιράκ, 2.000 άτομα συγκεντρώνονται μπροστά από τη νομαρχία και τα επεισόδια δε σταματάνε παρά κατά τη 1 το πρωί.

Strasbourg: μπλοκάρισμα των γραμμών του τραμ για μια ώρα.

Poitiers: κατάληψη της πρυτανείας και στη συνέχεια του δημοτικού συμβουλίου, όπου το Σοσιαλιστικό Κόμμα έχει την πλειοψηφία.

Massy, Blois, Rennes, Montauban: καταλήψεις των σιδηροδρομικών γραμμών.

Île-de-France: πολυάριθμα μπλοκαρίσματα οδικών αρτηριών από εκατοντάδες λύκεια: της N188 στο ύψος του Orsay, της N104 προς τη Sainte-Geneviève και της N20 στην Arpajon για τέσσερεις ώρες, της N186 στο Criteil, της N16 στο Luzarches, της N3 στο Seine-Saint-Denis.

Κυριακή 2 Απριλίου

Το σύνολο του «νόμου για την ισότητα των ευκαιριών» δημοσιεύεται στην Εφημερίδα της Κυβέρνησης. Εκτός από τη CPE στο άρθρο 8, ο νόμος αυτός θεσμοθετεί τη δυνατότητα πρόσληψης μαθητευόμενων ηλικίας από 14 χρονών και άνω· την πρόσληψη ανηλίκων από την ηλικία των 15 χρονών για νυχτερινή εργασία σε ορισμένους κλάδους· τη θεσμοθέτηση ενός «συμβολαίου γονεϊκής υπευθυνότητας», το οποίο συνδέει τη συμπεριφορά του παιδιού στο σχολείο (απουσίες, βίαιη συμπεριφορά, κλπ) με την καταβολή των οικογενειακών επιδομάτων· την υποχρεωτική προσφορά κοινωνικής εργασίας για παραβάτες νεαρής ηλικίας κατόπιν απόφασης της δικαιοσύνης και την εθελοντική θητεία στον στρατό για τους νέους από 16 έως 25 ετών.¹²

Το 7ο συντονιστικό των φοιτητών, το οποίο διοργανώνεται στο πανεπιστήμιο Lille III του Villeneuve d' Asq, καλεί σε συνέχιση των μπλοκαρισμάτων, διευκρινίζοντας ότι «οι ημέρες δράσης δεν είναι χρήσιμες αν δεν έχουν ως σαφή στόχο τους την οικοδόμηση της γενικής απεργίας, το μόνο μέσο που θα αναγκάσει την κυβέρνηση να υποχωρήσει. Αυτός είναι ο λόγος που καλούμε σε γενική απεργία από τις 4 Απριλίου». Το συντονιστικό αρνείται για μια αικόνη φορά να διευρύνει τις διεκδικήσεις πέρα από την απόσυρση του νόμου.

Δευτέρα 3 Απριλίου

Caen: πολλά γραφεία ενοικίασης εργαζομένων δέχονται επίθεση με χρώματα και αηδιαστικά μείγματα.

Grenoble: με πρωτοβουλία των μαθητών λυκείου γίνονται διαδηλώσεις και μπλοκαρίσματα οδικών αρτηριών.

12 Στα περιεχόμενα του νόμου περιλαμβάνονται, επίσης: (α) η κατάργηση του δικαιώματος πλήρους αποζημίωσης για τρεις κατηγορίες φοιτητών σε περίπτωση ατυχήματος κατά τη διάρκεια της πρακτικής άσκησής τους, (β) η θεσμοθέτηση της κατάθεσης «ανώνυμου βιογραφικού» για θέσεις εργασίας σε επιχειρήσεις άνω των 50 ατόμων, (γ) η δημιουργία νέων ζωνών ελεύθερων συναλλαγών σε «ευαισθητες» περιοχές της χώρας, (δ) η δημιουργία Εθνικής Διεύθυνσης για την Κοινωνική Συνοχή και την Ισότητα των Ευκαιριών (Agence nationale pour la cohésion sociale et l'galité des chances). Για περισσότερες πληροφορίες πάνω στον νόμο αυτό –ο οποίος είναι προφανές ότι συνδέει τη διαχείριση της ζωής των νεαρών προλετάριων στα προάστια με τη διαχείριση της ζωής των νεαρών προλετάριων που βρίσκονται στα πανεπιστήμια– στην πολύ χρήσιμη διεύθυνση του γνωστού site: http://fr.wikipedia.org/wiki/Loi_pour_l'_egalite_des_chances και για το πλήρες κείμενο του νόμου στη διεύθυνση: <http://www.admi.net/jo/20060402/SOCX0500298L.html>.

Τρίτη 4 Απριλίου

Διαδηλώσεις σε 250 πόλεις, μετά από κάλεσμα των φοιτητικών ενώσεων και των συνδικάτων («πέμπτη ημέρα δράσης ενάντια στη CPE»!). Συμμετέχουν κάπου ανάμεσα στα 1,2 με 3,1 εκατομμύρια άτομα. Δημιουργία της «ομάδας των έξι» του κυβερνώντος κόμματος UMP (οι πρόεδροι των κοινοβουλευτικών ομάδων στην Εθνοσυνέλευση και τη Γερουσία, δύο υπουργοί και δύο βουλευτές), η οποία «χωρίς προϋποθέσεις» θα επεξεργαστεί μια νέα πρόταση νόμου. Τα συνδικάτα δέχονται να πάνε να συζητήσουν με την «ομάδα των έξι».

Παρίσι: πορεία 84.000 έως 700.000 διαδηλωτών από την Place de la Republique στην Place d' Italie. Συγκρούσεις για μια ώρα στο τέλος της διαδήλωσης: μπουκάλια και πέτρες ενάντια σε δακρυγόνα και πλαστικές σφαίρες. Ανάβεται μια φωτιά στο κέντρο της πλατείας, αναποδογυρίζονται λεωφορεία, ένας φωτογράφος τρώει ξύλο. 383 συλλήψεις (107 στην επαρχία), 33 τραυματίες, 26 από τους οποίους θα χρειαστούν νοσηλεία.

Rennes: από 21.000 έως 50.000 οι διαδηλωτές. Νέες συγκρούσεις στην Place de Bretagne, όπου δέχονται επίθεση λεωφορεία, αυτοκίνητα και καταστήματα. Ο σιδηροδρομικός σταθμός μπλοκάρεται από μια άλλη ομάδα ατόμων.

Lille: από 16.000 έως 45.000 διαδηλωτές. Διεξάγονται σφοδρές συγκρούσεις για πέντε ώρες με τους μπάτσους, ενώ σπάζονται αυτοκίνητα, καταστήματα και γίνεται απόπειρα εμπρησμού ενός γραφείου ενοικίασης εργαζομένων. Καμιά τριανταριά συλλήψεις.

Grenoble: από 28.000 έως 60.000 οι διαδηλωτές. Μπλοκάρισμα της κυκλοφορίας και των τραμ, πολλές συγκρούσεις με την αστυνομία.

Caen: από 17.000 έως 40.000 διαδηλωτές. Σύντομη κατάληψη του περιφερειακού συμβουλίου, μπλοκάρισμα του περιφερειακού αυτοκινητόδρομου και συγκρούσεις με τα CRS. Ένας φωτογράφος και πολλοί μπάτσοι τραυματίζονται από πέτρες. Καμιά δεκαριά συλλήψεις.

Angers: από 15.000 έως 17.000 οι διαδηλωτές. Συγκρούσεις μπροστά από τη νομαρχία και στήσιμο οδιφραγμάτων.

Ille-de-France: πολλά μπλοκαρίσματα το πρωί πριν την απογευματινή διαδήλωση. Μπλοκάρονται οι αυτοκινητόδρομοι N186, N6 και N17 (για τέσσερις ώρες). Στο Saint-Ouen-l'Aumône, ρίχνονται πέτρες και βόμβες μολότοφ στο λύκειο της περιοχής. Κάποιοι κατορθώνουν να μπουν μέσα στο σχολείο προξενώντας μικρές υλικές ζημιές. Το σχολείο στη συνέχεια θα κλείσει μετά από απόφαση της διεύθυνσης.

Τετάρτη 5 Απριλίου

Έναρξη των συνομιλιών μεταξύ της «ομάδας των έξι» και τεσσάρων ιστορικών συνδικάτων (CFDT, CGT, CFTC, FO). Επίσημα, τα συνδικάτα επαναλαμβάνουν την απαίτησή τους για κατάργηση του νόμου με ψήφισμα του UMP που θα κατατεθεί πριν τις 17 Απριλίου, ημερομηνία έναρξης των βουλευτικών διακοπών. Η κυβέρνηση της Αυστραλίας εκδίδει ταξιδιωτική οδηγία προς τους αυστραλούς υπηκόους να μην ταξιδεύουν στη Γαλλία.

Nantes: Ξημερώματα, μπλοκάρισμα της αγοράς για τρεις ώρες.

Lannion: μπλοκάρισμα της τεχνόπολης Pegase, κέντρου ερευνών πάνω στις τηλεπικοινωνίες.

Poitiers: μπλόκα σε εννιά σημεία πρόσβασης στην πόλη προκαλούν προβλήματα στην οικονομική ζωή για πολλές ώρες.

Rennes, Lorient: μπλοκαρίσματα οδικών αρτηριών. Στη Rennes, διοργανώνεται μια εικονική συνέντευξη τύπου που παρωδεί τα αυτονομιστικά κινήματα (καλυμμένα πρόσωπα, ψεύτικα όπλα σε περίοπτη θέα



Δε θα καταθέσουμε τα όπλα.

κλπ): «δεν καταθέτουμε τα όπλα μέχρι να ικανοποιηθούν όλες μας οι διεκδικήσεις» και απαιτεί την αμνηστία «όλων όσων έχουν συλληφθεί από την έναρξη του κινήματος».

Toulouse: κατάληψη των δύο κέντρων διαλογής των γαλλικών ταχυδρομείων. Τη νύχτα, μπλοκάρισμα για δύο ώρες της οδικής αρτηρίας που οδηγεί στο εργοστάσιο κατασκευής εξαρτημάτων για το νέο επιβατικό αεροπλάνο Airbus A380.

Saint-Etienne: δωρεάν διαδρομές στο μετρό.

Chambery, Lille: κατάληψη των σιδηροδρομικών γραμμών.

Montpellier: διαδηλωτές «μετακομίζουν» τα τοπικά γραφεία του UMP, βγάζοντας έξω στο δρόμο καρέκλες, τραπέζια, ντουλάπια κ.α.

Nanterre: κατάληψη ενός κέντρου διαλογής των γαλλικών ταχυδρομείων.

Avignon: «μετακόμιση» των τοπικών γραφείων του MEDEF.

Πέμπτη 6 Απριλίου

Συνέχιση των διαβουλεύσεων της «ομάδας των έξι» με τη Γενική Συνομοσπονδία Στελεχών (Confédération générale des cadres – CGC) και το MEDEF το πρωί και με την Ενωτική Συνδικαλιστική Ομοσπονδία (Fédération Syndicale Unitaire – FSU), την Εθνική Ένωση Αυτόνομων Συνδικάτων (Union nationale des syndicats autonomes – UNSA) και τους επίσημους εκπροσώπους μαθητών (FIDL, UNL) και φοιτητών (UNEF) το απόγευμα. Βγαίνοντας από τη συνάντηση, η πρόεδρος του MEDEF δηλώνει ότι «είναι ώρα να ξαναβρούμε την οδό της λογικής και η Γαλλία να τεθεί ξανά σε κίνηση». Εν τω μεταξύ, τίποτα δεν έχει αλλάξει: 45 πανεπιστήμια μπλοκαρισμένα και 10 κλειστά, 126 λύκεια μπλοκαρισμένα και 350 σε αναταραχή.

Παρίσι: το πρωί, κατάληψη των σιδηροδρομικών γραμμών στους σταθμούς L' Est και Saint Lazare και το απόγευμα κατάληψη των γραμμών του σταθμού Nord, η οποία τελειώνει με μια απόπειρα να μπλοκαριστεί ο περιφερειακός αυτοκινητόδρομος στη Clignancourt. Ένα άδειο λεωφορείο χρησιμοποιείται ως πολιορκητικός κριός απέναντι σε ένα μπλόκο των CRS στη La Chapelle. Το βράδυ ξεκινάει μια δυναμική διαδήλωση από τη Belleville και καταλήγει στο Oberkampf.

Toulouse: μπλοκάρισμα σε πολλά από τα σημεία πρόσβασης στα εργοστάσια κατασκευής εξαρτημάτων για το Airbus A380 στο Colomiers και το Saint Martin. Κατάληψη των σιδηροδρομικών γραμμών του σταθμού Matabiau, επεισόδια και 6 τραυματίες. Καταστροφές κατά τη διάρκεια της νύχτας, στο στέκι της UNEF μέσα στο πανεπιστήμιο του Mirail, το οποίο είναι εδώ και πέντε εβδομάδες μπλοκαρισμένο.



Rennes: ζημιές στο στέκι της UNI στη Νομική. Κατάληψη ενός ΟΑΕΔ, του οποίου τα έγγραφα και τα έπιπλα «μετακομίζονται» και του οποίου οι αναρτώμενες θέσεις εργασίας καίγονται στην Place de Bretagne.

Strasbourg: μπλοκάρισμα της γέφυρας de l' Europe.

Pau, Lille, Narbonne: κατάληψη του σιδηροδρομικού σταθμού.

Nantes: μπλόκο στον αυτοκινητόδρομο N137. Κατάληψη και «μετακόμιση» ενός ΟΑΕΔ στο Monzie.

Millau: «απαγωγή» για μια ώρα δύο βουλευτών του UMP που συμμετείχαν σε μια δημόσια συγκέντρωση.

Caen: κατάληψη του σιδηροδρομικού σταθμού, όπου οι μπάτσοι δέχονται διάφορα αντικείμενα πριν κατορθώσουν να τη διαλύσουν, καταδιώκοντας στη συνέχεια τους διαδηλωτές μέσα στην πόλη. Ένας μπάτσος τραυματίας, δέκα συλλήψεις.

Saint-Etienne: μπλοκάρισμα μιας από τις κεντρικότερες πλατείες της πόλης με καρότσια από σουπερμάρκετ.

Le Mans: μπλοκάρισμα μιας εμπορικής ζώνης και της πρόσβασης στον αυτοκινητόδρομο και τον περιφερειακό.

Boulogne-sur-Mer: μπλοκάρισμα του λιμανιού μαζί με τους ψαράδες.

Orly: κατάληψη του αυτοκινητοδρόμου N7 και μπλοκάρισμα της πρόσβασης στο αεροδρόμιο για τέσσερις ώρες.

Grenoble: μπλοκάρισμα από τις έξι το πρωί πολλών σημείων της πόλης. Ακολουθεί δυναμική διαδήλωση. Χαμός μέσα σε ένα σουπερμάρκετ, όπου φοιτητές φεύγουν με μερικά εμπορεύματα σε τιμή ευκαιρίας ύστερα από διαπραγματεύσεις.

Mασσαλία: μπλοκάρισμα των μεγάλων οδικών αξόνων και της πρόσβασης στο λιμάνι.

Ile-de-France: μπλοκάρισμα αυτοκινητοδρόμων στο Seine-Saint-Denis και το Aulnay, καθώς και μπλοκάρισμα της βιομηχανικής ζώνης στο Ulis. Μπλόκο σ' ένα σταυροδρόμι στην Elancourt.

Παρασκευή 7 Απριλίου

50 πανεπιστήμια και 318 λύκεια είναι μπλοκαρισμένα ή σε αναταραχή σύμφωνα με το υπουργείο. Ο πρωθυπουργός μιλάει ξανά για «τροποποίηση» που έχει ήδη προταθεί και όχι για απόσυρση. Η «ομάδα των έξι» θα υποβάλλει τις προτάσεις της τη Δευτέρα. Έναρξη των διακοπών του Πάσχα στο νομό του Ile-de-France και την περιφέρεια της Aquitaine.

Παρίσι: μια καθιστική διαμαρτυρία μπροστά από τη Σορβόνη μετατρέπεται σε διαδήλωση. Στη Saint-Michel ένα αυτοκίνητο χτυπάει ελαφρά 11 διαδήλωτές πριν αναποδογυριστεί. Η διαδήλωση θα ολοκληρωθεί με την απόπειρα συγκέντρωσης μπροστά στη La Santi, η οποία είναι περικυκλωμένη. Μια άλλη διαδήλωση ξεκινάει από τη Σχολή Καλών Τεχνών και περνώντας από το Beaubourg καταλήγει στη Saint-Paul, όπου γίνονται ορισμένα επεισόδια. Η εκπομπή On a tous essay! του καναλιού France 2 πέφτει θύμα πειρατείας με το ξεκίνημά της το βράδυ: μια επιγραφή σε σκούρο φόντο απαιτεί την «απόσυρση της CPE».

Bordeaux: διαδήλωση μπροστά από την Εθνική Σχολή Διοίκησης. Ακολουθεί κατάληψη των γραφείων του MEDEF.

Perpignan: μπλοκάρισμα όλο το απόγευμα της Place de la Catalogne, νευραλγικό σημείο της πόλης.

Boulogne-sur-Mer: μπλοκάρισμα των σιδηροδρομικών γραμμών.

Nantes: μπλοκάρισμα των αμαξοστασίων των λεωφορείων και του τραμ στο Semitan, μιας γέφυρας κι ενός εμπορικού κέντρου.

Rennes: κατάληψη ενός κέντρου διαλογής των γαλλικών ταχυδρομείων μέχρι τη νύχτα.

Amiens: διοργάνωση δωρεάν διέλευσης των οχημάτων από τον αυτοκινητόδρομο A16.

Le Havre: κατάληψη του γραφείου του βουλευτή του UMP και μικρής διάρκειας καταλήψεις του δικαστηρίου και του δημαρχείου.

Seine-Saint-Denis: μπλοκάρισμα αυτοκινητοδρόμων και σιδηροδρομικών γραμμών στο Bagneux, το



Rosny-sous-Bois και το Montreuil κυρίως από μαθητές λυκείου.

Seine-et-Marne: κινούμενα μπλόκα των αυτοκινητοδρόμων N7 και N152.

Σάββατο 8 Απριλίου

Nanterre: την επομένη της λύσης του μπλοκαρίσματος του πανεπιστημίου, ένας εμπρησμός στο κλιμακοστάσιο του κτιρίου G της Σχολής Οικολογικών Επιστημών θα προκαλέσει το κλείσιμο του κτιρίου για μια εβδομάδα.

Toulouse: κατάληψη από 200 άτομα ενός εμπορικού κέντρου, τα καταστήματα και του σουπερμάρκετ κατεβάζουν γρήγορα τα ρολά, φεύγουν μερικά μπουκάλια με νερό προς τους φρουρούς.

Rau: περίπου εκατό άτομα διαδηλώνουν μπροστά από το αθλητικό κέντρο, όπου διεξάγεται αγώνας τένις ανάμεσα στη Γαλλία και τη Ρωσία στα πλαίσια του Κυπέλου Davis. Τρία άτομα κατορθώνουν να φτάσουν μέχρι το τεραίν, ενώ ο αγώνας βρίσκεται σε πλήρη εξέλιξη, και να κάνουν το γύρο του γηπέδου.

Lyon, Caen, Mans: μικρές, δυναμικές διαδηλώσεις.

Κυριακή 9 Απριλίου

Το 8ο συντονιστικό των φοιτητών διοργανώνεται στο πανεπιστήμιο Lyon II. Το συντονιστικό καλεί σε συνέχιση των ημερών δράσης, οι οποίες περιλαμβάνουν μπλοκάρισμα σχολών και σιδηροδρομικών σταθμών για την Τρίτη και την Πέμπτη, όποια κι αν είναι η απόφαση της κυβέρνησης –η οποία αναμένεται τη Δευτέρα. Το συντονιστικό απαιτεί πάντα «την ολοκληρωτική απόσυρση του “νόμου για την ισότητα των ευκαιριών” και της CNE» ενώ «καλεί τα συνδικάτα να διακόψουν κάθε διαπραγμάτευση και να διοργανώσουν άμεσα διαδηλώσεις σε κάθε περιφέρεια της χώρας, καλώντας σε γενική απεργία μέχρι την ικανοποίηση των διεκδικήσεών μας». «Αν η κυβέρνηση αποσύρει το λεγόμενο “νόμο για την ισότητα των ευκαιριών” και τη CNE, αυτό θα είναι μια πρώτη νίκη για το κίνημα. Αυτό θα δείξει ότι ο συσχετισμός δύναμης είναι προς όφελός μας. Θα πρέπει, λοιπόν, να εκμεταλλευτούμε την κατάσταση αυτή για να επιβάλλουμε –μαζί με τους μισθωτούς, τους παράνομους μετανάστες και τους προσωρινούς– τις άλλες μας διεκδικήσεις».

Δευτέρα 10 Απριλίου

Η κυβέρνηση ανακοινώνει το πρώτη την αντικατάσταση της CPE με «μέτρα για τους νέους με προβλήματα» [Εννοούν τους νέους με «προβλήματα ενσωμάτωσης στην αγορά εργασίας»]. Η UNEF, τα συνδικάτα και τα αριστερά κόμματα ζητωκραυγάζουν «Νίκη!». Από τα 62 πανεπιστήμια που δε βρίσκονται ακόμα σε διακοπές, τα 33 είναι σε αναταραχή και τα 19 μπλοκαρισμένα. Ορισμένα πανεπιστήμια ψηφίζουν το τέλος του μπλοκαρίσματος (Angers, Lyon II, Saint-Etienne, Lille II), άλλα συνεχίζουν (Toulouse, Lille I, Nantes, Le Havre).

Παρίσι: μπλοκάρεται το αμαξοστάσιο των λεωφορείων στην οδό Lebrun του 13ου διαμερίσματος για πολλές ώρες.

Nantes: μπλοκάρισμα της αποθήκης που στεγάζει τα εξαρτήματα των οδοκαθαριστών στο Morbihanithre, το οποίο θα διαρκέσει τρεις μέρες.

Τρίτη 11 Απριλίου

Στην Εθνοσυνέλευση ξεκινά η συζήτηση της πρότασης νόμου «σχετικά με την πρόσβαση των νέων στην ενεργό δράση», η οποία αντικαθιστά τη CPE και προβλέπει απαλλαγές για τα αφεντικά που προσλαμβάνουν με σύμβαση αορίστου χρόνου έναν νέο κάτω των 26 ετών «με προβλήματα».

27 πανεπιστήμια είναι μπλοκαρισμένα και 4 κλειστά, σύμφωνα με το υπουργείο. Η άρση των μπλοκαρισμάτων συνεχίζεται στο πανεπιστήμιο Rennes II (για δύο ημέρες), στο Poitiers, τη Rems, το Rau, το Nancy.

Toulouse: διαδήλωση μερικών χιλιάδων ανθρώπων. Μπλοκάρισμα των δυο αμαξοστασίων των λεωφορείων του Tisseo-MTC, με αποτέλεσμα κανένα λεωφορείο να μην κυκλοφορήσει το πρωί. Δύο

γραφεία ενοικίασης εργαζομένων δέχονται επίθεση από μια μικρή ομάδα, η οποία γράφει με σπρέι «Ο αγώνας συνεχίζεται».

Perpignan: μπλοκάρισμα της σιδηροδρομικής γραμμής. Κατά την εκκένωση του χώρου κάποιος σπάει το πόδι του.

Nantes: κατάληψη του πύργου ελέγχου του αεροδρομίου στις 7.30 το πρωί, η οποία εκκενώνεται από τους μπάτσους.

Grenoble: 2.000 διαδηλωτές. Τα έπιπλα ενός γραφείου ενοικίασης εργαζομένων και ενός μεσιτικού γραφείου «μετακομίζονται». Μικρής διάρκειας κατάληψη των γραφείων της εφημερίδας *Le Dauphin Libi n* και του ραδιοσταθμού *Radio-France Bleu Isere* για τρεις ώρες. «Μετακόμιση» ενός ΟΑΕΔ.

Παρίσι: διαδήλωση μερικών χιλιάδων ατόμων. Ο πρόεδρος της μαθητικής ένωσης UNL απομακρύνεται από την κεφαλή της πορείας. Σπάζεται η βιτρίνα των γραφείων του Σοσιαλιστικού Κόμματος στο 3ο διαμέρισμα.

Rouen: μπλόκο στην είσοδο της πόλης, το οποίο προκαλεί μια μεγάλη ουρά στον αυτοκινητόδρομο A15.

Μασσαλία, Bordeaux, Nancy, Rennes: διαδηλώσεις μερικών χιλιάδων ατόμων.

Τετάρτη 12 Απριλίου

Η Εθνοσυνέλευση υιοθετεί την πρόταση νόμου «σχετικά με την πρόσβαση των νέων στην ενεργό δράση».

Οι μπάτσοι διαλύουν τα οδοφράγματα που απομόνωναν το πανεπιστήμιο της Σορβόνης από το υπόλοιπο Παρίσι.

Grenoble: Ψηφίζεται άρση του μπλοκαρίσματος (καμιά εκατοστή καταληψίες θα παραμείνουν μέχρι τις 15 Απριλίου). Το ίδιο και στο πανεπιστήμιο της *Caen*. Στο πανεπιστήμιο *Rennes II* ανανεώνεται η απεργία και το μπλοκάρισμα μετά από μια γενική συνέλευση (η πρυτανεία εναντιώνεται σε αυτήν την εξέλιξη και ανακοινώνει έναρξη των μαθημάτων την επόμενη: τη νύχτα, καμιά πενηνταριά άτομα διαρρηγγούνται τις πόρτες και οχυρώνονται μέσα στον χώρο του πανεπιστημίου).

Ένας πρώτος συνολικός απολογισμός αναφέρει ότι για 822 ενήλικους διαδηλωτές έχει οριστεί τακτική δικασμός. Από αυτούς οι 271 περνούν άμεσα από δίκη (μέχρι τον Ιούνιο του 2006, οι 71 είχαν καταδικαστεί σε ποινές χωρίς αναστολή και οι 167 σε ποινές με αναστολή ή σε υποχρεωτική κοινωνική εργασία). 221 ανήλικοι διαδηλωτές είχαν ήδη περάσει από δίκη μέχρι τον Ιούνιο του 2006 (εκ των οποίων δύο φυλακίστηκαν), ενώ 247 περίμεναν να δικαστούν.

Dijon: μπλοκάρισμα της βιομηχανικής ζώνης στο *Longvic*. Κατάληψη του νομαρχιακού συμβουλίου για τρεις ώρες.

Πέμπτη 13 Απριλίου

Ακολουθώντας την Εθνοσυνέλευση, η Γερουσία υιοθετεί κι αυτή την πρόταση νόμου του UMP που αντικαθιστά τη CPE. Το υπουργείο Παιδείας μιλάει για 10 πανεπιστήμια σε αναταραχή (σε σύνολο 62 που δε βρίσκονται σε περίοδο διακοπών) συν τα πανεπιστήμια της *Rennes* και της *Toulouse* που είναι μπλοκαρισμένα και τη Σορβόνη, η οποία παραμένει πάντοτε κλειστή μετά από απόφαση της πρυτανείας.

Rennes: βλέποντας ότι είναι αδύνατο να αλλάξει η χθεσινή ψηφοφορία και μπροστά στο ενδεχόμενο μια επανακατάληψης του πανεπιστημίου από 400 άτομα, η πρυτανεία αποφασίζει να το κρατήσει κλειστό μέχρι τις 18 Απριλίου.

Παρίσι: μικρή συγκέντρωση μπροστά από τη Σορβόνη.

Nantes: 150 φοιτητές αντιτίθενται στη διενέργεια ψηφοφορίας σχετικά με την επανέναρξη των μαθημάτων. Το ίδιο συμβαίνει και στο πανεπιστήμιο *Montpellier III*.

Παρασκευή 14 Απριλίου

Παρίσι: ο απολογισμός της αστυνομίας για ολόκληρο το νομό αναφέρει 2.143 προσαγωγές από την έναρξη του κινήματος, 1.478 ελέγχους στοιχείων ταυτότητας, 547 συλλήψεις, 85 δίκες που έχουν ήδη

διενεργηθεί (32 από τις οποίες καταλήγουν σε ποινές φυλάκισης χωρίς αναστολή) και 128 προγραμματισμένες δίκες.

Σάββατο 15 Απριλίου

Caen: μπλοκάρισμα της πρόσβασης σε ένα εμπορικό κέντρο.

Κυριακή 16 Απριλίου

Το 9ο συντονιστικό των φοιτητών, το οποίο διοργανώθηκε στο Nancy, ψηφίζει τη διεύρυνση των διεκδικήσεων (απαιτώντας «την εγκατάλειψη του σχεδίου νόμου για τη μετανάστευση και την πρόληψη της μικροεγκληματικότητας») και καλεί σε ημέρες δράσης στις 18 και 25 Απριλίου και την 1η Μαΐου. «Το συντονιστικό καταδικάζει το περιεχόμενο και τα συμπεράσματα των διαπραγματεύσεων μεταξύ των συνδικαλιστών ηγετών και του κράτους του UMP. Κι αυτό γιατί αφήνουν στο απυρόβλητο το «νόμο για την ισότητα των ευκαιριών» και τη CNE. Επιπλέον, μόνο το αγωνιστικό κίνημα νομιμοποιείται να κρίνει αν έχει νικήσει ή αν έχει ηττηθεί».

Τρίτη 18 Απριλίου

Επιστροφή από τις διακοπές του Πάσχα για τα πανεπιστήμια, από τα οποία ξεκίνησε το κίνημα. Επανέναρξη των μαθημάτων για το πανεπιστήμιο Rennes II, το Toulouse-Le Mirail, το πανεπιστήμιο της Nantes, το Montpellier III (ομοίως για τα πανεπιστήμια της Dijon, της Grenoble και του Strasbourg), παρά τις απόπειρες να μπλοκαριστεί η επιστροφή στις αίθουσες σε πολλές περιπτώσεις.

Ο υπουργός Οικονομίας Breton δημοσιεύει το ύψος των ζημιών: 600.000 ευρώ στο EHESS, 550.000 στη Σορβόνη, 300.000 στο Grenoble III, 150.000 στο Toulouse II, 100.000 στο Rennes II και στο πανεπιστήμιο της Nanterre, 50.000 στο πανεπιστήμιο της Nantes. Ο Jeremie Giono, υπεύθυνος της UNEF στη Grenoble, δηλώνει: «Μας επιβλήθηκαν ανεξέλεγκτα στοιχεία. Καταγγέλουμε την πρόκληση ζημιών. Προτείναμε να ξαναβάψουμε τους τοίχους».

Rennes: διαδήλωση 300 ατόμων προκαλεί αναταραχή στο σιδηροδρομικό σταθμό. «Μετακόμιση» ενός ΟΑΕΔ.

Caen: 80 διαδηλωτές καταλαμβάνουν την πρυτανεία του πανεπιστημίου, της οποίας τα έπιπλα «μετακομίζονται» ενώ οι τοίχοι γεμίζουν συνθήματα.

Παρίσι: συγκέντρωση μερικών εκατοντάδων ατόμων στην Place d' Italie μαζί με παράνομους μετανάστες.

Grenoble: δημοσιογράφοι του καναλιού France 3 εκδιώκονται από τη γενική συνέλευση.

Toulouse: κατάληψη των τοπικών γραφείων της δημοτικής συγκοινωνίας.



Πόλεμο στην εργασία

Πέμπτη 20 Απριλίου

Toulouse: κατάληψη του ραδιοφωνικού σταθμού Le Mouv. Το πανεπιστήμιο Toulouse-Le Mirail, ως ένα κύκνειο άσμα, ξαναψηφίζει απεργία, αλλά χωρίς μπλοκάρισμα.

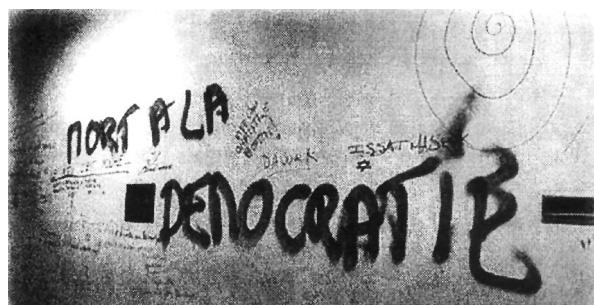
Caen: μπλοκάρισμα της πρόσβασης σε ένα σουπερμάρκετ στο Cte de Nacre.

Κυριακή 23 Απριλίου

Το 10ο συντονιστικό διοργανώνεται στο πανεπιστήμιο Bordeaux III και συνεχίζει να κάνει κενές

εξαγγελίες: «Η απεργία μαζί με μπλοκάρισμα, οι μαζικές διαδηλώσεις, η πραγματική ενότητα μεταξύ της νεολαίας και των μισθωτών στην προοπτική της γενικής απεργίας των εργαζόμενων έδωσαν δύναμη στο κίνημά μας. Ακόμα κι αν τα μαθήματα ξεκίνησαν προς στιγμήν ξανά σε ορισμένα πανεπιστήμια, ένα κίνημα του συνόλου της νεολαίας και των εργαζόμενων παραμένει αναγκαίο για να ξεκάνει τον Σιράκ, την κυβέρνησή του και την πολιτική του». Το συντονιστικό καλεί σε διαδηλώσεις μπροστά από τα δικαστήρια στις 25

Απριλίου και σε εκδηλώσεις υπέρ της αμνηστίας των συλληφθέντων στις 9 Μαΐου. Οι 60 αντιπρόσωποι που συμμετείχαν αποκλήθηκαν όλοι εκπρόσωποι του συντονιστικού.



Θάνατος στη Δημοκρατία!

Δευτέρα 24 Απριλίου

Επιστροφή από τις διακοπές του Πάσχα στη δεύτερη γεωγραφική ζώνη και επανέναρξη των μαθημάτων στο Bordeaux και το Ile-de-France (Nanterre, Tolbiac, Jussieu, Censier κ.α.)

Παρίσι: η Σορβόνη ανακαταλαμβάνεται και στη συνέχεια εκκενώνεται το βράδυ. Ξεκινάει πορεία, κατά τη διάρκεια της οποίας γίνονται επιθέσεις σε τράπεζες, σε καταστήματα, στα γραφεία μιας εφημερίδας και σ' ένα παράρτημα του Σοσιαλιστικού Κόμματος. Η πορεία αυτοδιαλύεται στην Place de la Bastille, όπου έχουν συγκεντρωθεί ισχυρές δυνάμεις της αστυνομίας.

Τρίτη 25 Απριλίου

Παρίσι: ο πρωθυπουργός Βιλπέν πηγαίνει στη Σορβόνη, η οποία είναι αποκλεισμένη από την αστυνομία. 200 διαδηλωτές απωθούνται από τους μπάτσους.

Τρίτη 1 Μαΐου

Grenoble: ένα τοπικό ηγετικό στέλεχος της UNEF τρώει γιασιούρτια κατά τη διάρκεια της παραδοσιακής διαδήλωσης.

Τετάρτη 2 Μαΐου

Επιστροφή από τις διακοπές του Πάσχα στην τελευταία ζώνη και επανέναρξη των μαθημάτων στα πανεπιστήμια της Lille και του Aix-Marseille.

Μερικές χρήσιμες σημειώσεις για την κατανόηση του χρονολόγιου:

- ▶ Σε ολόκληρη τη χώρα υπάρχουν 84 πανεπιστήμια και 4.330 λύκεια. Αυτό μπορεί να δώσει μια εικόνα της έκτασης των γεγονότων.
- ▶ «Σε αναταραχή» σημαίνει ότι ορισμένα μαθήματα γίνονταν ακόμα ή ότι μόνο ένα μέρος του πανεπιστημίου ήταν κατειλημμένο και μπλοκαρισμένο.
- ▶ Όλα τα αποσπάσματα δηλώσεων είναι παρμένα από τον ημερήσιο τύπο.
- ▶ Το χρονολόγιο είναι περισσότερο αναπτυγμένο για την περιοχή του Παρισιού, επειδή γι' αυτήν την περιοχή οι συγγραφείς κατέχουν περισσότερες πληροφορίες.
- ▶ Η δυσκολία στην ακριβή καταγραφή του αριθμού των διαδηλωτών στις μεγάλες διαδηλώσεις, εμφανής σ' όλες τις ημερομηνίες των κεντρικών γεγονότων που αναφέρονται παραπάνω, οφείλεται στο ότι τα στοιχεία που παρουσίαζαν η αστυνομία και οι διοργανωτές απέκλιναν κατά πολύ. Δίνεται πρώτα ο αριθμός των διαδηλωτών σύμφωνα με την αστυνομία και μετά σύμφωνα με τους διοργανωτές.

Το χρονολόγιο είναι κατά βάση αυτό που δημοσιεύτηκε στο περιοδικό *Cette Semaine*, τεύχος 89, καλοκαίρι 2006. Έχουμε προσθέσει σε ορισμένα σημεία πληροφορίες και από άλλες πηγές ενώ τα γεγονότα της 23ης Μαρτίου στο Παρίσι παρουσιάζονται με έναν ολότελα διαφορετικό τρόπο βάσει των δικών μας πηγών. Στο τέλος του χρονολογίου του *Cette Semaine* υπήρχε η εξής σημείωση: «Πολλές πληροφορίες που δημοσιεύονται εδώ βρέθηκαν στον τύπο ή τα *indymedia*, κάτι που σημαίνει ότι έχουν ένα σχετικό χαρακτήρα. Όλες οι διορθώσεις για μια ενημέρωση περισσότερο ολοκληρωμένη είναι καλοδεχούμενες».

Μια ερμηνεία του κινήματος ενάντια στη CPE

Τις περισσότερες φορές, τα κινήματα της νεολαίας από το χώρο της εκπαίδευσης θεωρούνται κινήματα εκτός παραγωγής, γιατί υποτίθεται ότι οι φορείς τους –φοιτητές και μαθητές λυκείου– βρίσκονται εντελώς έξω από τις κυρίαρχες εκμεταλλευτικές κοινωνικές σχέσεις και άρα εκτός παραγωγής. Με λίγα λόγια, τα κινήματα αυτά θεωρούνται ότι προέρχονται απλά από το χώρο της κοινωνικής αναπαραγωγής. Επειδή η αναπαραγωγή είναι θεσμικά διαχωρισμένη από το χώρο της παραγωγής, υπάρχει η ψευδαίσθηση ότι ο αποκλειστικός ρόλος της εκπαίδευσης –βασικού θεσμού αναπαραγωγής των κυρίαρχων κοινωνικών σχέσεων– είναι να παρέχει απλά και μόνο τις απαραίτητες γνώσεις και την απαραίτητη επαγγελματική κατάρτιση στο μελλοντικό εργαζόμενο· δηλαδή, να κατανέμει τους εκπαιδευόμενους στις κατάλληλες θέσεις του καπιταλιστικού καταμερισμού εργασίας και με τον τρόπο αυτό να τον αναπαράγει.

Το κίνημα ενάντια στη CPE ξεκίνησε από τους φοιτητές του πανεπιστημίου της Rennes στα τέλη Φεβρουαρίου και καθ' όλη τη διάρκεια των κινητοποιήσεων ήταν οι φοιτητές που έδιναν τον τόνο. Αυτό, κατά τη γνώμη μας, δεν ήταν καθόλου τυχαίο, γιατί οι φοιτητές **εργάζονται μέσα στο πανεπιστήμιο** (διπλωματικές, απλήρωτες ή κακοπληρωμένες πρακτικές ασκήσεις κλπ) και, σύμφωνα με στοιχεία του 2004, οι μισοί από αυτούς στη Γαλλία **εργάζονται και εκτός πανεπιστημίου** –φυσικά δεν αναφερόμαστε σε όσους πιθανόν να εργάζονται ως «μαύροι»– και μάλιστα το 70% όσων εργάζονται και είναι κάτω των 25 ετών απασχολούνται με σύμβαση ορισμένου χρόνου. Η εμπειρία της άμισθης ή μισθωτής εργασίας είναι υπαρκτή και δεδομένη για ένα μεγάλο κομμάτι των φοιτητών και αυτός είναι ένας από τους λόγους που θεωρούμε ότι οι αναλύσεις που αποκαλούν τον αγώνα ενάντια στη CPE «φοιτητικό κίνημα» συσκοτίζουν την πραγματικότητα. Η εμπειρία όμως αυτή δεν είναι συνυφασμένη μόνο με την αναπαραγωγή της εργατικής τους δύναμης εντός του πανεπιστημίου ή με την εκμετάλλευση στο χώρο της παραγωγής. Στα πλαίσια του κράτους πρόνοιας, οι φοιτητές έχουν τη δυνατότητα να πάρουν χαμηλότοκα δάνεια από τις τράπεζες και το ύψος των δανείων αυτών συνδέεται με τη δήλωση εισοδήματος ορισμένου ύψους από μισθωτές εργασίες· επομένως, για ένα φοιτητή, η μισθωτή εργασία του δίνει τη δυνατότητα να επιβιώσει εκτός της οικογένειας και δίνει στη ζωή του μια αίσθηση «αυτεξούσιου». Η εναπόθεση της πραγμάτωσης κάποιων προσδοκιών πάνω στις δυνατότητες που προσφέρει η μισθωτή εργασία είναι τυπική στάση ενός μισθωτού εργάτη ή εργάτριας. Για τους λόγους αυτούς, έχει σημασία να αναγνωρίσουμε την προλεταριακή διάσταση του κινήματος ενάντια στη CPE και να το δούμε ως έκφραση του αγώνα ενάντια στον υπάρχοντα καταμερισμό εργασίας και ως ένα ακόμα βήμα ενάντια στην επισφάλεια όχι μόνο της εργασίας, αλλά και της ίδιας της ζωής.¹³ Το κίνημα ενάντια στη CPE ήταν η συνέχεια του κινήματος του 1994 ενάντια στη CIP.¹⁴

Το ζήτημα δεν είναι από ποιο θεσμικό χώρο προέρχεται ο εργάτης και η εργάτρια –αν είναι εκπαιδευόμενη ή απασχολούμενη στους χώρους παραγωγής υπηρεσιών και υλικών εμπορευμάτων– αλλά ο τρόπος που αντιλαμβάνεται τον εαυτό της και τις ανάγκες της. Ποιό είναι άραγε το ιδιαίτερο περιεχόμενο των αναγκών του «φοιτητή» που έρχεται σε σύγκρουση με τις ανάγκες του τωρινού ή μελλοντικού «εργάτη», όταν στις πλείστες των περιπτώσεων πρόκειται για το ίδιο πρόσωπο; Όπως έδειξε το εύρος και η διάρκεια των κινητοποιήσεων, πολλοί φοιτητές και μαθητές έχουν συγκεκριμένους

13 Βλ. το πρώτο μέρος του αφιερώματος όπου περιγράφεται εκτενώς η ιστορία της επιβολής της προσωρινότητας στη Γαλλία.

14 Βλ. στο πρώτο μέρος τη σημείωση 11.

υλικούς λόγους να αντιλαμβάνονται το παρόν και το μέλλον τους ως παρόμοιο με αυτό του συνόλου των εργαζομένων και των ανέργων και να θέλουν να το αλλάξουν προς το καλύτερο, ενώ δεν έλλειψαν και οι μειοψηφικές φωνές που εκφράστηκαν ανοιχτά εναντίον της μισθωτής εργασίας. Το κίνημα ενάντια στη CPE αποτελεί μια από τις εκφράσεις του προλεταριακού αγώνα ενάντια στην προσωρινότητα σήμερα. Η σημασία και η εμβέλεια του μάλιστα εκτείνεται και εκτός των γαλλικών συνόρων. Το δικό μας φοιτητικό κίνημα του Ιουνίου '06 - Μαρτίου '07, είναι το καλύτερο παράδειγμα της επιρροής που άσκησε, έστω κι αν οι ιδιόμορφες ελληνικές συνθήκες οικογενειακής στήριξης των φοιτητών το κάνουν περισσότερο φοιτητικό παρά εργατικό κίνημα.

Η προσωρινότητα της εργασίας στη Γαλλία έχει λάβει όλα αυτά τα χρόνια μεγάλες διαστάσεις είτε μιλάμε για τον ιδιωτικό τομέα (π.χ. στο εργοστάσιο της Renault, στο παρισινό προάστιο Flins-sur-Seine, οι μισοί εργαζόμενοι έχουν σύμβαση ορισμένου χρόνου) είτε για το δημόσιο (π.χ. στο Ταχυδρομείο το ένα τρίτο των εργαζόμενων δεν αμείβεται με την επίσημη σύμβαση που ισχύει στον κλάδο –γενικότερα στο δημόσιο τομέα το 16% των 5,4 εκατ. υπαλλήλων εργάζεται με συμβάσεις ορισμένου χρόνου).

Ο αγώνας ενάντια στη CPE δείχνει –εκτός των άλλων– και τον τρόπο που η πάλη ενάντια στην προσωρινότητα μπορεί να είναι αποτελεσματική: δεν είναι μόνο το κλείσιμο των πανεπιστημιακών σχολών από μια μειοψηφία αποφασισμένων, αλλά επίσης το μπλοκάρισμα της κυκλοφορίας των εμπορευμάτων –η **επέκταση του αγώνα σ' όλη την πόλη-κοινωνικό εργοστάσιο**– και η εύρεση κοινωνικών συμμαχιών που ισχυροποιούν έναν αγώνα. Θα ήταν μάλλον μάταιο να μιλάμε για επιτυχία του αγώνα ενάντια στη CPE χωρίς τη στήριξη από γονείς, συναδέλφους στη δουλειά και μαθητές λυκείου. Ιδιαίτερα η συμμετοχή των τελευταίων ήταν αυτή που έκρινε το συσχετισμό δυνάμεων και έγειρε τελικά την πλάστιγγα υπέρ του κινήματος ενάντια στην προσωρινότητα. Η έντονη παρουσία μαθητών και μαθητριών από τα προάστια στις πορείες αποτελεί μια σημαντική παρακαταθήκη για το μέλλον. Από την πλευρά του, το κεφάλαιο διέγνωσε τον προλεταριακό χαρακτήρα του κινήματος και όταν είδε ότι υπήρχε ο κίνδυνος να αγκαλιάσει το σύνολο των προσωρινών, έσπευσε να βάλει στο παιχνίδι τις συνδικαλιστικές ομοσπονδίες, οι οποίες



θα προσπαθούσαν να συμπληρώσουν το σημαντικό κενό εκπροσώπησης των φοιτητικών και μαθητικών αγώνων και να τονίσουν ότι ακόμα και ο «ανύπαρκτος» προσωρινός εργάτης πρέπει να εκπροσωπείται από κάποιον. Πόσο μάλλον όταν οι αγώνες του αποδεικνύονται επικίνδυνα αδιαμεσολάβητοι...¹⁵

Αν και αμυντικός –και γι' αυτό ξεκάθαρα περιορισμένος– ο αγώνας ενάντια στη CPE πέτυχε τον στόχο του, όχι όμως με τρόπο που να αφορά αποκλειστικά και μόνο αυτούς που τον διεξήγαγαν. Το ζήτημα της προσωρινότητας δεν τέθηκε ως ζήτημα που αφορά μια συγκεκριμένη κατηγορία εργαζόμενων. Αυτό είναι ένα χαρακτηριστικό που δεν το έχουν όλοι οι αμυντικοί αγώνες. Ταυτόχρονα, αυτή ήταν, ίσως, και η αδυναμία του, γιατί σε διαταξικές κοινωνικές ομάδες όπως είναι οι φοιτητές, και οι μαθητές, παραμένει πάντα ανοιχτό το ζήτημα «ποιους τελικά ανάμεσά μας αφορά η CPE» και η κάθε CPE· γιατί, φυσικά, η προσωρινότητα δε θα αφορά όλους τους σημερινούς φοιτητές, παρά μόνο αυτούς που δε θα ανήκουν στην καπιταλιστική ή διευθυντική ελίτ. Θα αφορά, δηλαδή, τη μεγάλη πλειοψηφία τους, για κάμποσα χρόνια τουλάχιστον από τη στιγμή που θα μπουν οριστικά στην αγορά εργασίας. Γι' αυτό και τελικά ένας τέτοιος αγώνας δεν κρίνεται από το αν κινητοποιεί το σύνολο των φοιτητών, κάτι που έτσι κι αλλιώς δε θα γίνει ποτέ, αλλά από το αν απευθύνεται στο σύνολο των προσωρινών εργατών. Γιατί ο συγκεκριμένος αγώνας μπορεί να ξεκίνησε από το φοιτητικό χώρο, αλλά το ζήτημα της προσωρινότητας αφορά πολύ περισσότερους από την πλειοψηφία των φοιτητών.

15 Αυτή άλλωστε είναι και η μεγάλη διαφορά του κινήματος ενάντια στη CPE από τα κινήματα των δασκάλων και των φοιτητών στην Ελλάδα, τα οποία δεν μπόρεσαν ν' απαλλαγούν (κυρίως αυτό των δασκάλων) από τον ασφυκτικό έλεγχο των αριστερών παρατάξεων.

Δύο βδομάδες στη Ρεν

Μορφές οργάνωσης

Το πρώτο πράγμα που έβλεπε κανείς όταν έφτανε μπροστά στο Hall B [κατειλημμένη αίθουσα του πανεπιστημίου] ήταν ένα τεράστιο πανό που έγραφε «*lutte sociale, tous a poils*» (κοινωνικός αγώνας, ας ξεγυμνωθούμε όλοι). Μέσα υπήρχαν πολλοί άνθρωποι που έπιναν, τραγουδούσαν και φώναζαν και ήταν φανερό ότι δεν ήταν όλοι φοιτητές. Την ίδια στιγμή, στις αίθουσες διδασκαλίας, οι «επιτροπές» προετοίμαζαν τις δράσεις για την επόμενη ημέρα. Τρεις δράσεις είχαν υπερψηφιστεί από τη γενική συνέλευση αυτού του απογεύματος (η οποία είχε συγκεντρώσει γύρω στα 5000 άτομα) για την επόμενη μέρα, Τρίτη, μέρα κατά την οποία θα γινόταν κοινή διαδήλωση με εργάτες και απεργία σε πολλούς τομείς, ιδιαίτερα στο δημόσιο. Οι τρεις δράσεις ήταν: να βάψουμε τα παράθυρα πρακτορείων εύρεσης εργασίας, τραπεζών κτλ, να βάλουμε κόλλα στις κλειδαριές αυτών των κτιρίων και να καταλάβουμε τον κύριο σιδηροδρομικό σταθμό. Καθήκον της «επιτροπής δράσης» ήταν να τις προετοιμάσει. Υπήρχαν πέντε επιτροπές που συναντιόνταν κάθε μέρα, στις οποίες ο καθένας (φοιτητής ή όχι) μπορούσε να συμμετέχει: «δράσης», «εσωτερική» (για τη δημιουργία συνδέσεων με εργάτες του πανεπιστημίου: καθηγητές, προσωπικό καθαρισμού κτλ...), «εξωτερική» (για τη δημιουργία συνδέσεων με εργάτες εκτός πανεπιστημίου, όπως επίσης με μαθητές, άνεργους κτλ...), «κατάληψης» (για την οργάνωση της ζωής στο πανεπιστήμιο: ομάδες περιφρούρησης, βάρδιες καθαρίσματος...) και «καταστολής» (για την πληροφόρηση όλων για τα δικαιώματά μας σε περίπτωση σύλληψης, στο δικαστήριο κτλ...). Αυτές οι επιτροπές έκαναν προτάσεις στις γενικές συνελεύσεις (αν και ήταν δυνατό να κάνει πρόταση κάποιος που δε συμμετείχε σε καμία επιτροπή) και αν αυτές γίνονταν αποδεκτές, οι επιτροπές θα αναλάμβαναν την υλοποίησή τους.

Καταλήψεις σιδηροδρομικών σταθμών

Όταν φτάσαμε στο [σιδηροδρομικό] σταθμό, αυτός είχε ήδη γεμίσει από διαδηλωτές. Κανένας δε χρειάστηκε να φωνάξει για να εκτρέψει τη διαδήλωση. Είχε συμβεί φυσικά, σαν να ήταν προφανές στον καθένα ότι αυτό έπρεπε να κάνουμε (η βροχή είχε βοηθήσει λίγο, επίσης). Ήμασταν χιλιάδες και δεν υπήρχαν μπάτσοι. Εκατοντάδες φοιτητές μαζεύτηκαν στις γραμμές και όλα τα τρένα μπλοκαρίστηκαν. Ήταν διασκεδαστικό και ο κόσμος τραγουδούσε. Άκουσα ότι μερικές βιτρίνες καταστημάτων μέσα στο σταθμό και το εσωτερικό ενός TGV καταστράφηκαν, αλλά δεν το είδα να γίνεται. Μείναμε γύρω στις δύο ώρες και περίπου στις τρεις το απόγευμα μία αυθόρυμη διαδήλωση έφυγε από το σταθμό, ξεκινώντας με 500 άτομα, τα οποία στη συνέχεια αυξήθηκαν στα 1000 περίπου. Κατευθύνθηκε προς τα τοπικά γραφεία του UMP, τα οποία φυλάσσονται πάντα καλά από την αστυνομία και απ' όπου ξεκινάνε πάντα όλα τα επεισόδια. Όταν το μπλόκο της αστυνομίας μας σταμάτησε, ο κόσμος στην πρώτη σειρά άρχισε να πετάει άδεια μπουκάλια στους μπάτσους.

Demenage

Στις δέκα είχαμε ραντεβού για να οργανώσουμε μια δράση ενάντια στον ΟΑΕΔ. Μερικοί θα πήγαιναν στον ΟΑΕΔ πριν από τους άλλους, σε διαφορετική στιγμή ο καθένας, προσποιούμενοι ότι ψάχνουν για δουλειά. Αυτό θα τους εμπόδιζε να κλείσουν τις πόρτες όταν θα έφτανε ο πολύς κόσμος. Στην πραγματικότητα αποδείχτηκε ότι δεν ήταν απαραίτητο, αφού οι εργαζόμενοι του ΟΑΕΔ δεν προσπάθησαν να μας σταματήσουν, δεν κάλεσαν την αστυνομία και μας χαρογελούσαν καθώς κάναμε «demenage»¹ στο μέρος. Βγάλαμε τα πάντα έξω, ακόμη και τους φακέλους και τα αρχεία, και τα μεταφέραμε όλα στη μέση ενός δρόμου εκεί κοντά ώστε να τα χρησιμοποιήσουμε ως οδόφραγμα. Ήμασταν γύρω στους 200 και οι μισοί από μας ήταν μαθητές. Έτσι, η ατμόσφαιρα ήταν πολύ ευχάριστη, ο κόσμος τραγουδούσε και χόρευε. Μείναμε μιάμιση ώρα περίπου, μετά μεταφέραμε τα έπιπλα πίσω, αφού μερικοί μαθητές το 'χαν υποσχεθεί στους εργαζόμενους.

¹ Κατά τη διάρκεια ενός «Demenage» οι διαδηλωτές σχηματίζουν μια «ανθρώπινη μεταφορική αλυσίδα» και βγάζουν όλα τα έπιπλα μιας επιχείρησης στο δρόμο με στόχο το μπλοκάρισμα της λειτουργίας της.